

Liahona

VISAR OSS ALLA VÄGEN TILL JESUS KRISTUS

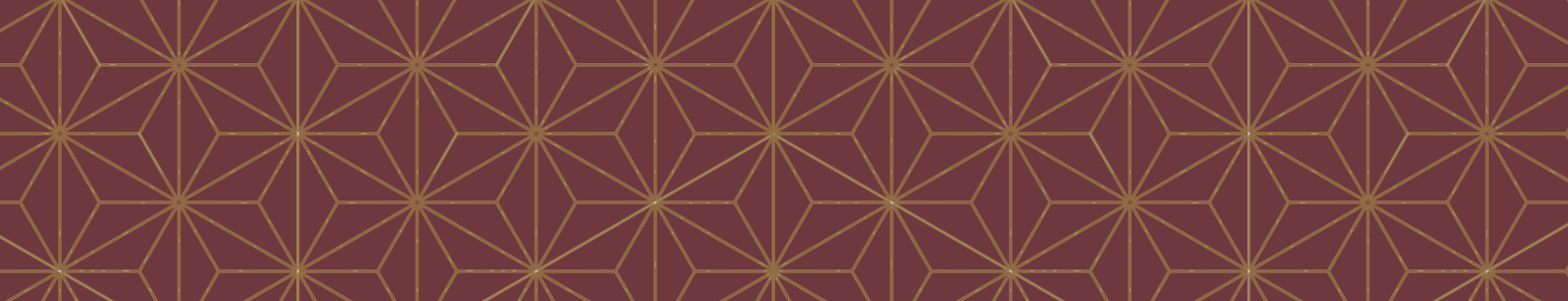
FAMILJENS CENTRALA ROLL I GUDS PLAN, S. 8

HUR DU LÅTER DITT LJUS LYSA, S. 14

FINN GLÄDJE I DET TIDLÖSA JULBUDSKAPET, S. 2

DECEMBER 2025

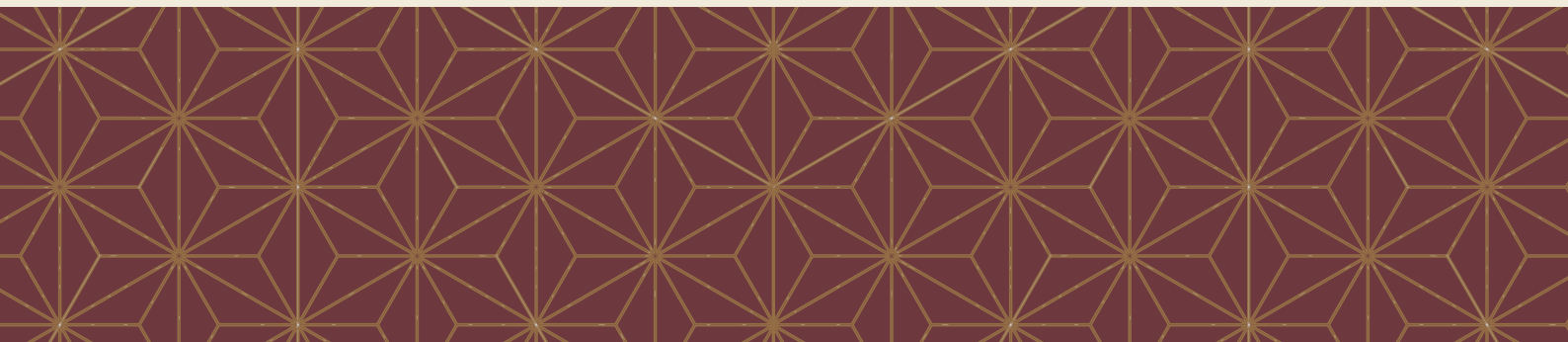
Julbudskap från första presidentskapet

Vi gläds över att minnas vår Frälsare Jesus Kristus. Han föddes i enkla omständigheter. Himmelska änglar förkunnade hans födelse. Han predikade omvändelsens, hoppets och det eviga livets evangelium.

Han öppnade de blindas ögon, gjorde döva hörande, botade alla slags lidanden och uppväckte döda. Han är vår himmelske Faders Enfödde, den Förstfödde av Guds andebarn. Genom hans offer och oändliga försoning kan vi försonas med Gud genom lydnad och omvändelse.

I denna ljusets och välviljans högtid gläds vi i Jesus Kristus och i hans eviga lycksalighetsplan. Vi uppmanar er att söka honom och hans frids välsignelser. God jul!

Första presidentskapet

INNEHÅLL

"Julen väcker en önskan inom oss att sträcka oss bortom våra vanliga band av kärlek och vänskap."

– President Dallin H. Oaks, sidan 2

2 Glada budskap om stor glädje
President Dallin H. Oaks

8 Guds plan för en evig familj
Äldste Ulisses Soares

14 Förbundskvinnor: Hur vi låter Kristi ljus lysa genom oss – minnen av min pappa
President Camille N. Johnson

16 Kom till Kristus och ta emot hans gåvor
Äldste David P. Homer

20 Profetia och tålmod: 100 år med kyrkan i Sydamerika
Jeremy Talmage

24 Det där barnet i krubban gör all skillnad i världen
President Jeffrey R. Holland

25 Porträtt av tro: Den lyckligaste tiden i mitt liv
Cassidy Herewini

28 Sista dagars heliga berättar
Av olika författare

32 Från UV: *Aktuellt*: Vad en prövning under julen lärde mig om min förbundsrelation
Broder Gabriel W. Reid

36 Från UV: *Aktuellt*: Byt ut överväldigande känslor mot helighet i jul
Tori Stone

38 13:e internationella konståvlingen: Ett urval med vinnare av inköpsutmärkelser

42 Hjälpa, ge och visa kärlek på Herrens sätt
Shaun Stahle

OMSLAG

Minerva Teichert (1888–1976), *De tre vise männen*, 1937, olja på duk, 152 x 115 cm, Brigham Young University Museum of Art, 1943

GLADA BUDSKAP OM STOR GLÄDJE

Hundratals miljoner människor firar Jesu Kristi födelse den här julen. Hela världen borde göra det. Han var och är den störste som någonsin levat.

President Dallin H. Oaks

Vi är alla barn till en Fader i himlen som gav oss sin enfödde Son så att alla skulle kunna återlösas från döden och kunna välja frälsningens och upphöjelsens välsignelser.

Även i världsligt avseende har Jesus från Nasarets liv haft en större inverkan på den här världen och dess historia än någon annan persons liv som någonsin levat. Han har varit profeters och poeters främsta fokus i tusentals år. Västvärldens mest storslagna konst och musik är hyllningar till Jesu Kristi födelse, liv och mission. Filosofer och teologer har ägnat sina liv åt att studera hans lärdomar. Dessa lärdomar har inspirerat till oräkneliga goda gärningar, manifestationer av Kristi rena kärlek.

Ingen har fått fler monument över sitt liv och sina lärdomar än Herren Jesus Kristus. De innefattar förstas de storslagna katedralerna som står utspridda i Europa och i Nord- och Sydamerika, och som ofta tog mer än ett århundrade att bygga. På senare tid har Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga nära 200 invigda tempel i verksamhet och många fler som håller på att renoveras, byggas, planeras eller tillkännages. Dessa Herrens hus finns på varje kontinent utom Antarktis och i ett ständigt växande antal nationer runt om i världen. Där viger vi våra liv åt att följa Jesus Kristus.

Miljoner människor har gett sina liv – och viktigare än så, miljoner människor har tagit till sig Herren, Israels Gud, Jehova, Jesus Kristus, vår Frälsare, som förebild i sina liv. President Gordon B. Hinckley (1910–2008) gick inte till överdrift när han förkunnade att ”hans oförlikneliga exempel [var] den största kraften för godhet och fred över hela världen”.¹

Vi kan se en viktig avsikt och symbol i den gudomliga kungörelsen av Guds enfödde Sons födelse. Av redogörelser i Nya testamentet får vi veta att kungörelserna av Kristusbarnets födelse på östra halvklotet gavs till tre olika grupper, var och en med mycket olika särdrag. De som mottog den himmelska kungörelsen om födelsen var de mest ödmjuka, gudfruktiga och visa.

DE ÖDMJUKA, GUDFRUKTIGA OCH VISA

Den första kungörelsen gavs till herdarna på höjderna utanför Betlehem. En ängel och en himmelsk kör förkunnade ”bud ... om en stor glädje för hela folket ... en Frälsare [som] är Messias, Herren” (Lukas 2:10–11). Herdarna utvaldes troligen till att få motta det här glada budet på grund av sitt saktmod och sin ödmjukhet. De var därmed särskilt mottagliga för det himmelska budskapet, vilket de bekräftade genom att besöka den nyfödde. Sedan, säger skriften, ”berättade de vad som var sagt till dem om detta barn” (Lukas 2:17).

Både deras arbete som herdor och lammen de tog hand om var förbud om de exempel som Frälsaren skulle använda sig av i sin undervisning. När Jesus dessutom kom till Johannes Döparen i början av sin verksamhet, förkunnade denne profet: ”Se Guds Lamm som tar bort världens synd!” (Johannes 1:29).

Den andra kungörelsen om Messias födelse gavs i templet i Jerusalem till två gudfruktiga tjänare som tack vare sina fromma liv var förtjänta av att ta emot den Helige Andens vittne.

När Maria och Josef bar fram Jesusbarnet till templet för det offer som bestämts för den förstfödde, vittnade både Simeon och Anna om att han var Messias. I skriften står det att Simeon tog barnet i sina armar och prisade Gud för att han tilläts se ”din frälsning”, ”ett ljus med uppenbarelse för hedningarna och härlighet för ditt folk Israel”. Och Hanna, ”en profetissa”, kom ”just i den stunden ... fram och prisade Gud och talade om honom för alla som väntade på Jerusalems frälsning” (Lukas 2:30, 32, 36, 38, se även Lukas 2:22–38).

En tredje grupp fick vetskap om denna förunderliga födelse. Bibeln, något förbättrad av Joseph Smith, återger:

”Då kom vise män från Östern till Jerusalem och frågade: ’Var är barnet som föddes, judarnas Messias? För vi har sett hans stjärna gå upp och har kommit för att tillbe honom’” (se Joseph Smith Translation, Matthew 3:1–2).

Utifrån den förfrågan de frambar kan vi inte tvivla på att de leddes av Herren i hans heliga avsikter. I Bibeln står det att ”det som hör Gud till vet ingen människa, om hon inte har Guds Ande” (se Joseph Smith Translation, 1 Corinthians 2:11). Dessa vise män kom från ett annat land och en annan kultur, så ett vittne för dem var en påminnelse om att Messias föddes för alla människor. Dessutom kan det ha funnits ännu ett syfte. Värdet av guldet och de andra gåvorna som de vise männen bar fram kan ha hjälpt Maria och Josef att hastigt fly till Egypten och stanna kvar där för att rädda Kristusbarnet när hans liv var i fara på grund av den onde kung Herodes befallning (se Matteus 2:11–16).

Visst är det intressant att Kristi mirakulösa födelse och något av denna händelses betydelse endast

tillkännagavs för de mest ödmjuka, gudfruktiga och visa? Som äldste James E. Talmage (1862–1933) i de tolv apostlarnas kворum lärde i *Jesus Kristus*: ”Gud uppreste i sanning vittnen åt sig för alla samhällsklasser och förhållanden – änglarnas vittnesbörd för de fattiga och ringa; de vise människens vittnesbörd för den högdragne konungen och för Judéens stolta prästerskap.”²

När vi minns Simeon och Anna kan vi inspireras att vara som de och denna juletid lägga till våra vittnesbörd om den heliga födelsen och dess syfte.

FRID, VÄLVILJA OCH FÖRLÅTELSE

För oss är inget nytt med firandet av Kristi födelse. Budskapet är tidlöst och välbekant. Adam undervisades om det. Det predikades för Israels barn. Det uppenbarades för fader Lehis avkomlingar. Om och om igen har profeter förkunnat de viktiga sanningarna om Jesu Kristi lärdomar och försoning. Om och om igen har de förkunnat hans mission och undervisat om hans bud att Guds barn ska älska och tjäna Gud och varandra. Dessa förkunnelser, som upprepats genom alla tidevarv, är det viktigaste budskapet i hela evigheten. För dem som följer Kristus ska dessa förkunnelser inte *ändras*. De ska *förnyas* i allas våra liv.

Julen väcker en önskan inom oss att sträcka oss bortom våra vanliga band av kärlek och vänskap. Den himmelska kungörelsen ”frid på jorden bland människor som han älskar” (Lukas 2:13) var inte begränsad till dem som vi redan känner kärlek och tillgivenhet till. Den påbjöd välvilja till ytliga bekanta, främlingar och till och med fiender. Julen är också en tid för förlåtelse, en tid att hela gamla sår och återställa relationer som det gått på tok med.

Julen är en tid att eliminera arrogans och provokation, att upphöra med kritik, att utöva tålmod och att tonar skillnader mellan människor. Vi har motiv till att

erbjuda uppriktig gemenskap till alla människor, de som delar och de som inte delar vår tro, och lyda budet som Gud lät profeten Mose ge Israels barn:

”När en främling bor hos er i ert land, ska ni inte förtrycka honom.

Främlingen som bor ibland er ska räknas som infödd hos er. Du ska älska honom som dig själv” (3 Moseboken 19:33–34).

Julen är en tid att minnas att vi alla är barn till en Fader i himlen som gav oss sin enfödde Son så att alla skulle kunna återlösas från döden, och som har erbjudit frälsningens och upphöjelsens välsignelser till hela mänskligheten på samma villkor.

Som Kristi efterföljare bör vi vara de vänligaste och mest omtänksamma av alla människor överallt. Vi bör lära våra barn att vara vänliga och omtänksamma mot alla. Vi bör förstås undvika de slags umgängen och aktiviteter som äventyrar vårt goda leverne eller som urvattnar vår tro och tillbedjan. Men det bör inte hindra oss från att samarbeta med människor av alla övertygelser – troende och icke troende.

FIRA KRISTUS HELA ÅRET

För några årtionden sedan sa president Thomas S. Monson (1927–2018) följande ord: ”Herdarna sökte i forna dagar efter barnet Jesus. Men vi söker efter Jesus Kristus, vår äldre bror, vår medlare hos Fadern, vår Förlossare, vår frälsnings upphovsman – han som var i begynnelsen hos Fadern, han som tog på sig världens synder och så villigt dog för att vi skulle kunna leva för evigt. Detta är den Jesus som vi söker.”³

Sista dagars heliga har enastående förutsättningar att fira det frälsande budskapet om Jesus Kristus hela året. Vi har den Helige Andens gåva, vars uppdrag är att vittna om Fadern och Sonen (se 2 Nephi 31:18; 3 Nephi 16:6). Vi är barn till en Fader i himlen som har förkunnat:

”Detta är mitt verk och min härlighet – att åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan” (Mose 1:39).

Och de som profeterat om vår Frälsare, Jesus Kristus, som är Israels Herre och Gud har förkunnat hans evangelium:

”Han, ja, Jesus, kom till världen för att korsfästas för världen, och för att bära världens synder, och för att heliggöra världen och för att rena den från all orättfärdighet,

för att genom honom alla ska kunna frälsas som Fadern hade gett i hans makt och skapat genom honom, han som förhärligar Fadern och frälser alla hans händers verk” (Läran och förbunden 76:41–43).

I hans återställda kyrka förkunnar vi därför att ”vi tror att hela människosläktet kan frälsas genom Kristi försoning och genom lydnad till evangeliets lagar och förordningar” (Trosartiklarna 1:3). Och med forntida och nutida profeter säger vi: ”Gud vare tack för den oförlikneliga gåvan – hans gudomliga Son.”⁴ ■

Från ett tal under första presidentskapets julandakt den 4 december 2022.

SLUTNOTER

1. Gordon B. Hinckley, *The True Meaning of Christmas* (1992), s. 1.
2. James E. Talmage, *Jesus Kristus* (1964), s. 106, slutnot 5.
3. Thomas S. Monson, ”Sökandet efter Jesus”, *Nordstjärnan*, juni 1991, s. 5.
4. ”Den levande Kristus: Apostlarnas vittnesbörd”, Evangeliebiblioteket.

I slutet av min heltidsmission gladdes jag när jag fick min begåvning och beseglades till mina föräldrar i São Paulo tempel i Brasilien.

Äldste Ulisses Soares
i de tolv apostlarnas kворum

GUDS PLAN FÖR EN EVIG FAMILJ

Familjer som tar till sig Guds plan, älskar som Frälsaren älskade och hedrar sina förbund kommer en dag att ärva "det eviga livets välsignelser och glädjens fullhet".

En av de saker som till en början intresserade mina föräldrar för Jesu Kristi återställda evangelium är den vikt kyrkan lägger vid familjen.

Mina föräldrar Aparecido och Mercedes hade olika religiös bakgrund, men deras upplevelser förberedde dem för att ta emot det återställda evangeliet.

Min far växte upp i en bra familj som inte var religiös. Ändå var han som ung man intresserad av religion. Han läste Bibeln, gick på bibellektioner och studerade Jesu Kristi liv. Hans studier gjorde att han blev mycket intresserad av både Frälsarens evangelium och familjen, vilket gav honom en önskan att gifta sig med någon med samma åsikter.

Min mor kom däremot från en djupt religiös familj. De tog till sig evangeliets principer, gick på kyrkans möten och utövade trofast sin religion. Under min uppväxt i den miljön blev min mor den slags person som aldrig missar ett möte i kyrkan.

Och när mina föräldrar hade gift sig och mina tre bröder och jag hade fötts gjorde de sitt bästa för att fostra oss i ljuset av sin kunskap om evangeliets principer. En dag sa min faster, som var mindre aktiv medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, till min far: ”Du har fyra pojkar, vännen. Om du verkligen vill fostra en familj med Kristus i centrum och ha Gud i din familj, behöver du gå till min kyrka.”

Far hörde vad hon sa, men han gjorde ingenting förrän den dag då heltidsmissionärerna knackade dörr i vårt grannskap, knackade på vår dörr och började undervisa oss. Han insåg snabbt att de representerade kyrkan som min faster hade uppmuntrat honom att undersöka.

LJUS OCH SANNING

En av de saker som till en början intresserade mina föräldrar för Jesu Kristi återställda evangelium är den vikt kyrkan lägger vid familjen och lärdomen att "en stor del av Guds frälsnings- och upphöjelseverk utförs av familjen".¹ Innan mina föräldrar döptes blev de så imponerade av vad de lärde sig att de bjöd in grannar till missionärslektionerna.

När de träffade missionärerna och fortsatte studera evangeliet efter sina dop fick mina föräldrar lära sig om olika sätt att "fostra [sina] barn i ljus och sanning" och hur de andligen kunde "ställa [sitt] eget hus i ordning" (Läran och förbunden 93:40, 43).

De lärde sig att "familjen har en central roll i Skaparens plan för sina barns eviga bestämelse" och att "största förutsättningarna för lycka i familjelivet finns då det byggs på Herren Jesu Kristi lärdomar".²

De lärde sig att "framgångsrika äktenskap och familjer skapas och bevaras genom principerna tro, bön, omvändelse, förlåtelse, respekt, kärlek, medkänsla, arbete och sund rekreation".³

De lärde sig att familjer kan vara eviga och att "samma sällskaplighet som finns bland oss här kommer att finnas bland oss där, men den kommer att vara förenad med evig härlighet" (Läran och förbunden 130:2).

Och de lärde sig att "det yttersta syftet med varje undervisning, varje aktivitet i kyrkan, är att föräldrar och deras barn är lyckliga i hemmet, beseglade i evigt äktenskap och sammanlänkade över generationsgränserna".⁴

Med den vetskapen ville de beseglas som en evig familj.

MED BLICKEN FÄST PÅ EVIGHETEN

När mina föräldrar hade döpts utövade de det de lärde sig och gick från världen till evangeliets rike. De arbetade på att ena vår familj genom att ha hemaftnar och studera skrifterna tillsammans, trofast gå på kyrkans möten och släktforska. Med dessa ansträngningar att bli eniga hoppades de kunna skapa en familj med frälsningsplanen i centrum och med blicken fäst på evigheten.

1965, året då mina föräldrar döptes, låg templet som var närmast São Paulo i Brasilien i Mesa i Arizona, nästan 965 mil därifrån. Det var för dyrt för vår familj att resa, så mina föräldrar var tvungna att vänta till invigningen av templet i São Paulo 1978 innan de kunde ta emot sina tempelförrättningar och bli beseglade. Vid den tiden verkade jag som missionär i Rio de Janeiro.

Omkring två månader innan jag avslutade min mission i februari 1980 tillät missionspresidenten min kamrat och mig att resa med stavsmedlemmar från Rio de Janeiro till templet i São Paulo för att jag skulle få min begåvning och beseglas till mina föräldrar. Liksom mina föräldrar hade jag väntat i årtal på templets förrättningars och förbunds utlovade välsignelser.

Den upplevelsen förändrade min vision för framtiden och gav mig min första glimt av sanningen i president Russell M. Nelsons ord nyligen: "Tid i templet hjälper dig att *tänka celestially* och fånga visionen om vem du verkligen är, vem du kan bli och det sorts liv du kan ha för evigt."⁵

Min korta tid i templet vid det tillfället hade en stor inverkan på återstoden av min missionsverksamhet. Med den nya visionen hade mitt vittnesbörd om templet och vikten av Guds plan för familjen också en varaktig inverkan på mitt liv.

När min fru Rosana och jag gifte oss två år efter min mission beseglades vi i templet med en vision om att fostra en egen evig familj. För att göra det arbetade vi tillsammans på att skapa familjetraditioner liknande dem våra föräldrar hade lärt oss, alla fokuserade på Frälsaren, hans lärdomar och lärdomarna från hans nutida profeter.

I dag fostrar våra barn sina barn med samma evangelieprinciper om lycka. För oss betyder familjen allt eftersom vi förstår familjens centrala roll i Guds plan.

Som generalauktoritet hade jag förmånen att få besegla mina tre barn till deras makar i templet. Det var en underbar upplevelse att se dem i ögonen i det ögonblick de knäböjde vid altaret i templet. Jag kunde se mina efterkommande välsignas av samma evangelieprinciper som mina föräldrar hade lärt mig och som Rosana och jag hade lärt dem. Jag kunde se dessa välsignelser fortsätta i framtida generationer. Och jag påmindes om vem som gör allt detta möjligt.

EN JULPÅMINNELSE

Familjen har en central roll i Guds lyckosalighetsplan, men utan Frälsaren Jesus Kristus skulle den planen inte vara möjlig. Hans försoning och de förrättningar och förbund som finns i hans evangelium möjliggör löftet om upphöjelse.

President Nelson har förkunnat: ”Upphöjelse är en familjeangelägenhet. Det är endast genom Jesu Kristi evangeliums frälsande förrättningar som familjer kan bli upphöjda. Det slutliga mål vi strävar efter är att vara lyckliga som familj – att vi har tagit emot begåvningen, beseglats och förberett oss för evigt liv i Guds närhet.”⁶

När jag besöker platser jag aldrig sett förut försöker jag hitta en liten julkrubba som påminner Rosana och mig om Frälsaren. Jag håller på att bygga upp en ganska stor samling.

När min fru och jag begrundade de enkla julkrubborna funderade vi en gång: ”Vad är det som verkligen betyder mest i våra liv?” Svaret är naturligtvis Frälsaren, hans evangelium och vår familj. För att påminna oss om vår himmelske Faders kärlek till oss och att det är genom Frälsaren som löftet om eviga familjer blir möjligt, satte vi alla våra julkrubbor på två stora hyllor hemma före jul för några år sedan – och lät dem stå framme i stället för att lägga undan dem efter julhelgen. Den traditionen hjälper oss att behålla julens anda i vårt hem året runt.

Varje dag när vi tittar på de här julkrubborna ger de oss en öm påminnelse om Frälsarens centrala roll i våra liv. De påminner oss om att frid på jorden nu (se Lukas 2:14) och evig lycka i nästa värld är beroende av Frälsaren och

av att vi hedrar de förbund vi har ingått med honom. Och de påminner oss om ”att han, ja, Jesus, kom till världen för att korsfästas för världen, och för att bära världens synder, och för att heliggöra världen och för att rena den från all orättfärdighet,

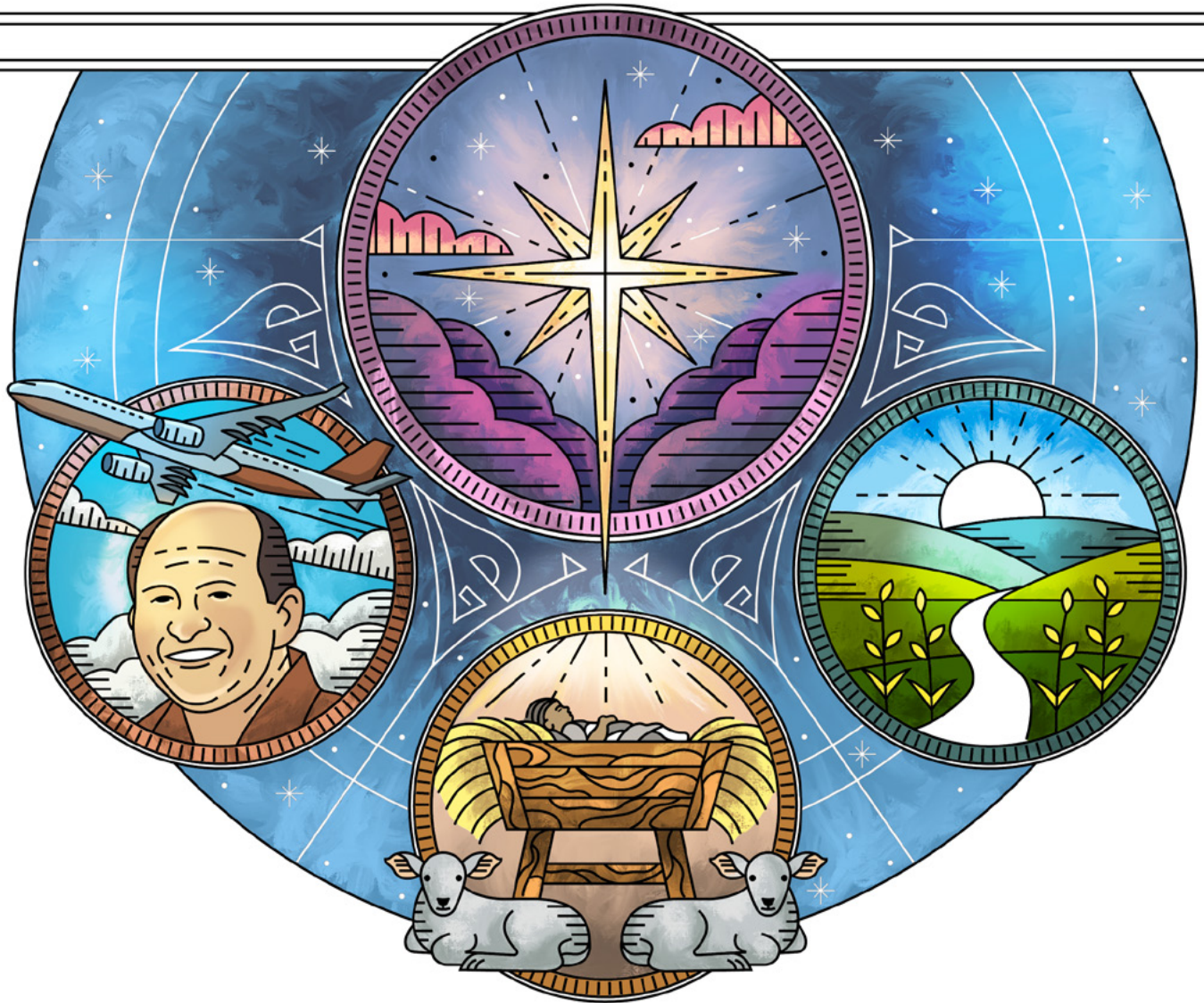
för att genom honom alla ska kunna frälsas som Fadern hade gett i hans makt och skapat genom honom” (Läran och förbunden 76:41–42).

Precis som vi lärde oss de här sanningarna av våra föräldrar har Rosana och jag arbetat på att föra dem vidare till våra barn. Nu lär våra barn sina barn samma sanningar. Fröna som planterades i mina föräldrars hjärtan för 60 år sedan i vårt lilla hem i Brasilien har blommat och burit frukt ”som är högst dyrbar, som är sötare än allt som är sött och som är vitare än allt som är vitt, ja, och renare än allt som är rent” (Alma 32:42).

Jag vittnar om att de som tar till sig Guds plan för familjer, älskar som Frälsaren älskade och hedrar sina förbund en dag kommer att ärva ”det eviga livets välsignelser och glädjens fullhet”⁷ tillsammans med sina nära och kära och med Fadern och Sonen. ■

SLUTNOTER

1. *Allmän handbok: Tjåna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga*, 2.0, Evangeliebiblioteket.
2. ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”, Evangeliebiblioteket.
3. ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”.
4. Boyd K. Packer, ”Fadern och familjen”, *Nordstjärnan*, juli 1994, s. 19.
5. Russel M. Nelson ”Fröjdas åt prästadömsnycklarnas gåva”, *Liahona*, maj 2024, s. 121.
6. Russell M. Nelson ”Öppna himlen genom tempeltjänst och släktforskning”, *Liahona*, okt. 2017, s. 18.
7. *Allmän handbok*, 2.0.

HUR VI LÅTER KRISTI LJUS LYSA GENOM OSS – MINNEN AV MIN PAPPA

President Camille N. Johnson

Hjälpföreningens generalpresident

Vårt ljus lyser klarast när vi älskar så som Jesus gjorde.

Kanske finns det någon som har gått över till andra sidan slöjan – någon som du ägnar lite extra tid åt att tänka på i december och vid juletid.

För mig är det min pappa. Han fyller år i december. Han gick bort strax efter jul för snart 18 år sedan.

Pappa hade alltid ett jobb som krävde att han reste.

Han reste med flyg innan man hade hörlurar eller hörsnäckor. Det fanns ingen skärm på sätet framför honom. Ingen underhållning via internet. Ingen mobiltelefon, surfplatta eller bärbar dator.

För att fördriva tiden när man reste då hade man tre alternativ: sova; läsa en bok, tidskrift eller tidning eller att prata med personen som satt bredvid en.

Pappa valde alltid det tredje.

Han kom hem från varje resa med en berättelse om sin medpassagerare. Hans eller hennes livshistoria!

Jag vet inte hur mycket min pappa berättade om sig själv. Men han hade en besynnerlig förmåga, gåvan att lyssna. Människor kände sig bekväma med honom. Bekväma nog att dela med sig av sina personliga berättelser – hjärtesorger och segrar och allt däremellan.

Och eftersom min pappa var en evig optimist, en sann lärjunge till Jesus Kristus, vet jag att människor gick av planet med känslan av att ha blivit sedda, hörda, älskade, gladare och lite mer optimistiska än när de gick ombord.

Min pappa trodde på något som äldste Neal A. Maxwell (1926–2004) i de tolv apostlarnas kворum en gång skrev: ”Samme Gud som har placerat stjärnan i rätt tid innan den visades över Betlehem för att fira Jesusbarnets födelse har gett minst lika stor

uppmärksamhet åt att placera var och en av oss i en viss situation så att vi, om vi vill, kan upplysa vårt livs landskap så att vårt ljus inte bara ska leda andra utan också värma dem.”¹

Vid ett annat tillfälle uttryckte äldste Maxwell tanken så här: ”[Guds] planering och precision gäller inte bara astrofysiska omloppsbanor utan också mänskliga omloppsbanor ... Liksom julstjärnan har var och en av oss, om vi är trofasta, en bestämd omlopps bana.”²

Kommer du att vara uppmärksam på människorna i din mänskliga omlopps bana?

Vem har universums Gud sänt i *din* väg?

Hur kan du som Jesu Kristi lärjunge mer medvetet värma och lysa upp deras väg?

Källan till allt ljus – vår Frälsare Jesus Kristus – ber oss att låta ljuset vi får från honom lysa genom oss (se Matteus 5:14–16; 3 Nephi 12:14–16). Ett sätt att göra det på är genom att vara uppmärksamma på människorna omkring oss. Att se dem. Lyssna på dem. Älska dem. Vårt ljus lyser klarast när vi älskar så som Jesus gjorde.

Under denna högtid när vi firar hans födelse, han som är källan till allt ljus, delar jag med mig av min övertygelse om att han är medveten om oss, som individer, och att han älskar var och en av oss. Han inte bara lyser upp stigen utan bereder också, genom sin oändliga och personliga försoning, vägen hem. ■

SLUTNOTER

1. Neal A. Maxwell, *That My Family Should Partake* (1974), s. 86.
2. Neal A. Maxwell, *The Christmas Scene* (1994), s. 3.

Äldste David P. Homer
i de sjuttios
kvorum

KOM TILL KRISTUS OCH TA EMOT HANS GÅVOR

Genom Kristus, den största gåvan av alla, får vi allt som verkligen betyder något – nu och för evigt.

Som tonåring såg jag ivrigt fram emot en dyr julklapp och talade ofta om den utan att ta hänsyn till mina föräldrars ekonomiska situation.

När julen kom fanns inte julklappen jag hade längtat efter under granen. Först kände jag mig besviken, men snart vändes min besvikelse till förlägenhet när jag insåg att mina föräldrar bar på tunga ekonomiska bördor – de stöttade min bror som var missionär och min syster på college, och de försörjde mig, deras yngsta barn.

Allteftersom morgonen fortskred märkte jag att det inte fanns så mycket under trädet till dem men mycket till mig. I min själviskhet hade jag varit blind för den kärlek och de uppoffringar som mina föräldrar hade visat mig hela tiden.

Flera år senare, när jag hade återvänt hem från min mission, firade jag jul ensam med mina föräldrar igen. De strålade av glädje när de såg mig öppna julklapparna som legat under granen, och återigen var nästan varje julklapp till mig.

Den här gången såg jag saker och ting på ett annat sätt. Min upplevelse som tonåring lärde mig något värdefullt. Jag var inte bara tacksam för julklapparna – jag var djupt rörd över mina föräldrars kärlek och de uppoffringar de villigt hade gjort för mig.

DEN ALLRA DYRBARASTE GÅVAN

Jag har insett att vissa gåvor är mer värdefulla än andra, och ofta kräver dessa gåvor uppoffringar från givaren.

Mormons bok förkunnar: ”Det finns en sak som är viktigare än allt annat” (Alma 7:7) och det är Jesu Kristi liv och mission. Ja, den största gåva som mänskligheten har fått är Jesus Kristus – hans födelse, hans fullkomliga liv, hans försoningsoffer och hans härliga uppståndelse.

Denna gåva kom genom stora uppoffringar, och varje evig välsignelse flödar från honom. Genom att ta emot hans inbjudan ”kom till mig” (Matteus 11:28) får vi tillgång till de gåvor som verkligen betyder något.

UTÖVA TRO PÅ HERREN

Tro behövs mest när den verkar fungera som minst. Det kan vara svårt att bevara vår tro under svåra tider. Men om vi framhärdar välsignar Herren oss.

De trofasta nephiterna stod inför undergång om tecknen på Kristi födelse inte visade sig. Trots sina svåra omständigheter förblev de ståndaktiga i sin tro. (Se Helaman 14:2–5; 3 Nephi 1:6–9.)

Profeten Nephi bad innerligt och sökte befrielse för sitt folk. Som svar gav Herren denna tröstande försäkran: ”Lyft upp ditt huvud och var vid gott mod, för ... i denna natt ska tecknet ges, och i morgon kommer jag till världen” (3 Nephi 1:13).

Den natten blev det inte mörkt. Dagen därpå visade sig en ny stjärna på himlen och förkunnade Jesu Kristi födelse – ”världens ljus, liv och hopp”.¹ De som var ståndaktiga välsignades med vetskapen om att den profeterade Herren hade kommit.

TRO ÄR EN GÅVA

Äldste Neil L. Andersen i de tolv apostlarnas kворum har förklarat att tro på Jesus Kristus är en gudomlig

*Det största exemplet på offer är vår himmelske Faders villighet att sända **sin Son Jesus Kristus till världen.***

gåva som vi får när vi väljer att tro på honom och uppriktigt söker honom.² I Mormons bok lärde Ether att när vår tro växer kan vi hoppas på en bättre värld (se Ether 12:4).

För många år sedan när jag var på en affärsresa i Brasilien, satt jag på ett flyg bredvid en man som nyligen hade förlorat sin enda dotter i en bilolycka. Han var förtvivlad och utan hopp. I rätt ögonblick pratade vi om heliga ting som kan binda samman familjer för evigt. Jag vittnade om att han och hans dotter genom Kristus kunde bli återförenade för evigt. Hans förtvivlan vändes till hopp och han grät över denna nyfunna kunskap.

Jag vet inte om den här mannen någonsin blev medlem i kyrkan, men i det ögonblicket vet jag att han fann ett hopp som bara är tillgängligt genom Jesu Kristi offer och välsignelser.

UPPOFFRINGAR FÖR OSS NÄRMARE HERREN

Det största exemplet på upppoffring är vår himmelske Faderns villighet att sända sin Son Jesus Kristus till världen (se Johannes 3:16). Och i fullkomlig lydnad offrade Kristus allt för att underkasta sig Faderns vilja (se Matteus 26:39, 42).

Om vi verkligen älskar Kristus frambär vi vårt eget offer – ett ödmjukt hjärta och en villighet att följa honom (se Läran och förbunden 59:8).

Aposteln Paulus lärde att lagen var en övervakare som förde oss till Kristus så att vi kunde rättfärdiggöras genom tro. Men när vi en gång förklaras rättfärdiga står vi inte längre under övervakaren, för vi blir Guds barn. (Se Galaterbrevet 3:24–26.)

Allteftersom vi tillväxer i tro blir buden en del av vår natur. De hjälper oss att närma oss Frälsaren, och han lovar att närma sig oss (se Läran och förbunden

88:63). Dessutom blir vi genom lydnad mer som han. Då förbereder vi oss för att ta emot den största gåvan – evigt liv (se Läran och förbunden 14:7).

FÖRENADE MED HERREN

Världen är i uppror och Satan försöker distrahera oss med rädsla och ovisshet (se Läran och förbunden 45:26; Lukas 21:26). Men Fadern har berett ett sätt att övervinna allt: hans Son Jesus Kristus.

Livet må föra med sig utmaningar, men när vi går i ok med Kristus genom förrättningar och förbund får vi tillgång till hans styrka och återlösande kraft. President Russell M. Nelson har sagt: ”Att ingå i en förbundsrelation med Gud binder oss vid honom på ett sätt som gör *allt* i livet lättare.”³ Lättare, inte lätt. Och kraft är tillgänglig för dem som är villiga att ingå och hålla heliga förbund. De tillhör också Guds stora gåvor till oss, hans barn.

Den här julen vittnar jag om att vi genom Kristus, den största gåvan av alla, får allt som verkligen betyder något – nu och för evigt. ■

SLUTNOTER

1. ”Den levande Kristus: Apostlarnas vittnesbörd”, JesuKristiKyrka.org.
2. Se Neil L. Andersen, ”Tro är ingen tillfällighet, det är ett val”, *Liahona*, nov. 2015, s. 65–68.
3. Russell M. Nelson, ”Övervinn världen och finn ro”, *Liahona*, nov. 2022, s. 97.

Äldste Melvin J. Ballard i de tolv apostlarnas koorum (i mitten) inviger Sydamerika för evangeliets predikande i december 1925. Det här fotografiet togs vid invigningsplatsen i Buenos Aires i Argentina, omkring sex månader senare.

Från vänster till höger: missionspresident Reinhold Stoof och hans fru Ella; äldste Ballard; äldste Rey L. Pratt i de sjuttios koorum; missionären J. Vernon Sharp.

Profetia och tålamod:

100 ÅR MED KYRKAN I SYDAMERIKA

Jeremy Talmage

Kyrkans historiska avdelning

”Jag vill säga er detta inför Herren, att ni inte vet mer om denna kyrka och detta rikets öde än en baby på sin mors knä”, förkunnade profeten Joseph Smith djärvt för en samling prästadömsbärare i Kirtland i Ohio våren 1834. ”Ni förstår det inte.”

Åhörarna som trängdes i en liten timmerstuga lyssnade uppmärksamt när profeten i detalj beskrev Kristi återställda kyrkas framtida tillväxt.

”Det är bara en handfull prästadömsbärare här ikväll, men denna kyrka kommer att uppfylla Nord- och Sydamerika – den kommer att uppfylla jorden.”¹

För de närvarande verkade profetens ord nästan ofattbara. Aldrig tidigare hade de trott att kyrkan en dag skulle täcka en så avlägsen och vidsträckt kontinent som Sydamerika.

FÖRSTA FÖRSÖKET

En av dem som var med profeten den dagen år 1834 var aposteln Parley P. Pratt. I slutet av 1851 påbörjade han en ambitiös mission tillsammans med sin gravida hustru Phoebe och missionärskamraten Rufus C. Allen. Drivna

”Liksom en ek växer långsamt från ett ekollon”, har kyrkan i Sydamerika vuxit stadigt och markant under de senaste 100 åren.

av en önskan att se profeten Josefs löfte uppfyllas färdades gruppen till Valparaíso i Chile för att påbörja predikandet av Jesu Kristi återställda evangelium i Sydamerika.

Den komplicerade ekonomiska och politiska situationen på den tiden, och det faktum att Mormons bok inte hade översatts till spanska,² försvårade missionsarbetet. Dessutom dog paret Pratts nyfödde son Omner, född i Chile, strax efter deras ankomst. Efter bara några månader drog Parley slutsatsen att det inte var rätt tid för kyrkan att få fäste i Sydamerika. Men han förblev övertygad om att Herrens ord en dag skulle uppfyllas.³

EN BÖN OCH EN ANMÄRKNINGSVÄRD PROFETIA

Parley återvände aldrig till Sydamerika, men hans barnbarn Rey L. Pratt spelade en avgörande roll i att kyrkan etablerades där. Han och Rulon S. Wells följde med äldste Melvin J. Ballard i de tolv apostlarnas kvorum till Argentina 1925 för att öppna en mission. Några år tidigare hade medlemmar från Tyskland bosatt sig i den livliga staden Buenos Aires och börjat undervisa sina vänner och grannar.

Inom en vecka efter att äldste Ballard och hans följeslagare hade anlänt till staden döpte de kontinentens första nyomvända. Sedan, tidigt på juldagsmorgonen, samlades de under en pilträdsdunge i en park. Under ledning av Heber J. Grant, kyrkans president, och genom den apostoliska myndighet äldste Ballard innehade, uppsände han en bön för att inviga Sydamerika för evangeliets predikande.

”[Jag] vrider ... om nyckeln och öppnar dörren för evangeliets predikande i alla länder i Sydamerika”, bad han, ”och näpsar varje makt som motsätter sig evangeliets predikande i dessa länder.”⁴

Men att hitta fler som var intresserade av deras budskap visade sig vara svårt. Missionärerna tillbringade oräkneliga timmar med att kontakta människor på

gatorna och dela ut tusentals broschyrer i hopp om att dra uppmärksamhet till deras möten.

Med denna begränsade framgång uttalade äldste Ballard en anmärkningsvärd profetia om kyrkans framtid i Sydamerika strax innan han återvände hem. För en liten handfull heliga vittnade han om att ”verket kommer att växa långsamt en tid här, liksom en ek växer långsamt från ett ekollon”. Men till skillnad från en solros som skjuter upp på en dag, ”växer fort och sedan dör”, skulle evangeliet spridas gradvis. ”Tusentals kommer att ansluta sig till kyrkan här”, sa han. ”Verket är här så litet som det någonsin kommer att vara.” Äldste Ballard förutspådde vidare att missionen ”kommer att delas upp i mer än en mission och kommer att vara en av de starkaste i kyrkan”.⁵

EVANGELIET SPRIDS NÄR OCH FJÄRRAN

Just då verkade äldste Ballards förkunnelse om kyrkans bestämmelse i Sydamerika nästan lika otrolig som Joseph Smiths profetia som uttalades flera decennier tidigare. Men som äldste Ballard profeterade för 100 år sedan har kyrkan genom årtiondena spridit sig över kontinenten i Herrens tid.

Från Argentina tog missionärerna sig så småningom över till grannländerna Brasilien, Chile och Uruguay. Därifrån spreds verket till andra länder. I länder som Guyana, Paraguay och Venezuela bidrog sista dagars heliga från andra länder till att introducera tron. På andra platser lyckades budskapet om det återställda evangeliet nå fram flera år före medlemmar och missionärer.

Så var fallet med familjen Fandiño, som bodde på den karibiska kusten i Ciénaga, Colombia. En dag när Margarita Fandiño besökte den lokala marknaden hittade och köpte hon ett begagnat exemplar av Mormons bok. Familjen såg den som helig skrift och läste och strök under betydelsefulla verser, tills Margaritas dotter Kellys visade boken för sin lokala

bibelstudiegrupp för ungdomar. Till hennes förvåning tog pastorn Mormons bok och brände den. Först flera år senare kom missionärer till staden Ciénaga och undervisade Margarita och hennes familj om deras älskade bok och återställelsen.⁶

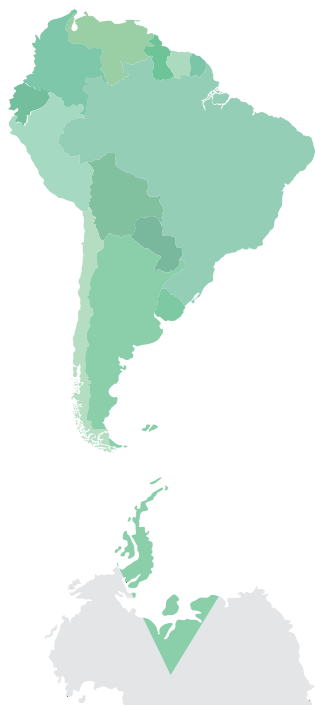
På andra sidan kontinenten, i världens sydligast belägna stad Ushuaia i Argentina, blev Amanda Robledo och hennes man Ricardo uppmärksammade på löftet om eviga familjer. Efter sin mammas död besökte Amanda olika samfund i hopp om att Jesu Kristi lärdomar skulle hela hennes hjärta. När missionärer senare hittade paret och berättade att familjer kunde beseglas till varandra, kände Ricardo den Helige Anden och ville döpas. Amanda berördes också men förblev osäker på grund av rykten som hon hade hört. Så småningom övertygades hon genom sin kärlek till sin familj och en önskan att vara med dem för evigt att gå med i kyrkan och bindas samman med dem genom templets förrättningar.⁷

UPPOFFRINGAR FÖR TEMPLETS VÄLSIGNALSER

Även när det återställda evangeliet spreds över kontinenten förblev välsignalserna i Herrens hus utom räckhåll för de flesta medlemmarna i Sydamerika.

Kyrkan fyller Sydamerika

Som profeten Joseph Smith profeterade har kyrkan spridit sig över hela Sydamerika. Kontinenten som invigdes för ett århundrade sedan har i dag över 4 miljoner medlemmar i kyrkan.¹¹

TOTALT ANTAL
MEDLEMMAR
4 392 463

Före färdigställandet av templet i São Paulo i Brasilien 1978 hade bara de som kunde resa till USA eller Europa förmånen att ingå eviga förbund och delta i förrättningstjänst för andra. Heliga i hela Sydamerika bidrog till templets uppförande genom att arbeta på byggplatsen, sälja värdesaker och donera besparingar.

Kort efter templets invigning reste Efraín och Maria Ondina Rodríguez från Arequipa i Peru till São Paulo. På grund av komplikationer vid internationella gränsövergångar och utbrottet av en revolution blev deras resa nästan en månad lång. Trots att de mötte många svårigheter förenades de [i templet] som eviga livskamrater genom tro och beslutsamhet.⁸ Andra tvingades korsa rasande floder och ta sig över de höga Anderna för att beseglas tillsammans för evigheten som familjer i templet.

Resan till Herrens hus krävde också stora uppoffringar för de sista dagars heliga i Brasilien. Från Manaus, som ligger vid Amazonflodens strand, tog det en vecka att resa till São Paulo. Att komma till templet innebar en dyr och utdragen resa genom djungeln med båt i tre eller fyra dagar och sedan ytterligare tre dagar med buss. Längs vägen drabbades de heliga från Manaus av brist på mat och vatten, bilhaverier och till och med rån – hinder som endast kunde övervinnas

ARGENTINA

491 160

COLOMBIA

217 514

BOLIVIA

229 006

ECUADOR

269 200

BRASILIEN

1 525 436

FRANSKA GUYANA

508

CHILE

613 054

genom underverk och hjälp från andra medlemmar. För dem som företog resan uppvägdes dessa motgångar av den andliga frid de fick.⁹

Allteftersom heliga tempelförbund blivit alltmer tillgängliga har dessa och andra upplevelser blivit en rik arvedel av tro för alla heliga i Sydamerika.

RIKETS TILLVÄXT

Profetior om kyrkan i Sydamerika håller på att uppfyllas inför våra ögon. Riket har verkligen spridit sig över kontinenten, precis som profeten Joseph Smith förutsåg. Det bor över fyra miljoner medlemmar i Sydamerika, och församlingar finns i varje land där. I dag finns det över 30 tempel i verksamhet, och många fler har tillkännagivits eller håller på att byggas.¹⁰

Det frö som äldste Melvin J. Ballard planterade för ett århundrade sedan har sannerligen burit frukt. Sydamerikamissionen, som han förutspådde skulle delas en dag, har blivit mer än 100 separata missioner. Liksom en ek med djupa rötter har kyrkan i Sydamerika nu en stark stam som gör att den kan breda ut sina grenar ännu mer. När man tittar tillbaka på de senaste hundra åren i Sydamerika ser man hur vår himmelske Fader fortsätter att hålla de löften han gav genom sina profeter. ■

SLUTNOTER

1. Enligt en rapport från Wilford Woodruff i Conference Report, april 1898, s. 57; standardiserad stavning och interpunktion.
2. Se *Saints: The Story of the Church of Jesus Christ in the Latter Days*, vol. 2, *No Unhallowed Hand, 1846–1893* (2020), s. 415.
3. Se A. Delbert Palmer och Mark L. Grover, "Hoping to Establish a Presence: Parley P. Pratt's 1851 Mission to Chile", *BYU Studies Quarterly* 38, nr 4 (vintern 1999): s. 115–138.
4. Melvin J. Ballard, "Prayer Dedicating the Lands of South America to the Preaching of the Gospel", *Improvement Era*, april 1926, s. 576; se även Melvin R. Ballard, *Melvin J. Ballard, Crusader for Righteousness* (1966), s. 81.
5. Se *Saints: The Story of the Church of Jesus Christ in the Latter Days*, vol. 3, *Boldly, Nobly, and Independently, 1893–1955* (2022), s. 241–243, 253–256.
6. Se intervju med Kellys S. Fandiño, Lima, Peru, 4 juni 2018, kyrkans historiska bibliotek.
7. Se Michael R. Morris, "Hittar tron vid jordens ände", *Liahona*, aug. 2012, s. 36–37.
8. Se Efraín Rodríguez, "Från kust till kust: Vår resa till templet", *Liahona*, mars 2018, s. 44–47.
9. Se "Sealed Together: The Manaus Temple Caravan", history.ChurchofJesusChrist.org; se även "The Drive behind Why Brazilian Saints Traveled by Bus and by Boat for Decades to Attend the Temple", *Church News*, 30 juli 2018, thechurchnews.com.
10. Antofagasta tempel i Chile och Bahía Blanca tempel i Argentina invigdes 2025.
11. Information om antalet medlemmar är från våren 2025. Se "Facts and Statistics", newsroom.ChurchofJesusChrist.org.

GUYANA

7 033

SURINAM

1 887

PARAGUAY

102 395

URUGUAY

109 905

PERU

648 045

VENEZUELA

177 309

DET DÄR
barnet i krubban
GÖR ALL SKILLNAD
I VÄRLDEN

"Julen är glädjefylld, inte för att det är en årstid, ett decennium eller en livstid utan smärta och umbäranden, utan just för att livet rymmer sådana stunder för oss. Och det där barnet ... [den] älskade och enfödde Sonen i köttet, född 'i en krubba utan någon vagga till säng' [se *Hymns*, nr 206], gör all skillnad i världen, all skillnad i tid och evighet, all skillnad överallt, i otaliga världar, mycket längre bort än ditt öga kan se."

President Jeffrey R. Holland, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum, *Shepherds, Why This Jubilee?* (2000), s. 68, 70.

MÖT **CASSIDY HEREWINI**
Auckland, Nya Zeeland

Den lyckligaste tiden i mitt liv

Cassidy Herewini, Auckland, Nya Zeeland

När jag frågade Gud om jag gjorde rätt val genom att förändra mitt liv, svarade han genom att skicka heltidsmissionärerna till min dörr.

Jag var beroende av metamfetamin i elva år. Mitt liv var så dysfunktionellt och olyckligt. De som stod mig närmast försökte förgäves styra bort mig från droger.

Jag befann mig på en mörk plats, kämpade med svår depression och ångest och rökte tills jag var i en psykos. Allt höll på att falla sönder omkring mig. Jag försökte till och med ta livet av mig. Det var ett underverk att jag överlevde. Efteråt var min första tanke: ”Det är inte meningen att jag ska försvinna. Jag har ett syfte.”

Mitt missbruk påverkade alla mina relationer, särskilt min relation till min 13-årige son Lincoln. En dag frågade han mig om jag kunde anmäla honom till kicken. Jag sa att jag skulle göra det, men han såg mig i ögonen och sa: ”Pappa, jag tror inte på dig.”

”Varför inte?” frågade jag.

”Du gör alltid så här”, svarade Lincoln. ”Du gör att jag hoppas och sedan händer det inget.”

Jag kände mig förkrossad. Det kändes hemskt. Jag pratade inte med min lilla pojke längre. Jag pratade med en trettonårig ung man som visste vad som pågick. Jag beslutade mig för att förändra mig. Jag lovade mig själv att aldrig röka metamfetamin igen. Varje kväll sa jag till mig själv: ”Jag ska fatta bättre beslut.”

Två veckor gick medan jag arbetade på att förbättra min relation till Lincoln. I stället för att köpa droger anmälde jag honom till ett kickeningsgym. Jag kände mig glad över de framsteg jag gjorde.

En dag när det regnade ville Lincoln göra brownies. Han samlade ihop ingredienserna och blandade ihop

smeten. När jag iakttog honom svällde mitt hjärta av stolthet. Jag kände stor tacksamhet över att vår relation hade förbättrats och vuxit i tillit på bara två veckor.

I det ögonblicket bad jag en tyst bön: ”Gud, gör jag det rätta? Är det det här jag ska göra?”

EN KNACKNING PÅ DÖRREN

Så fort jag hade ställt den frågan till Gud hörde jag att det knackade på dörren. Jag tittade ut genom fönstret och såg två missionärer stå där i regnet. Jag kände igen dem som människor som gick omkring och predikade om Gud, så jag bjöd in dem. Då visste jag att Gud var med mig. Jag visste att han vakade över mig.

Missionärerna berättade för mig om Mormons bok och bjöd in mig till kyrkan. Jag gick dit och gick i kyrkan varje vecka efter det. Men jag visste inte var jag skulle börja läsa i Mormons bok. Skulle jag börja från början, slutet eller läsa några slumpmässiga sidor i mitten? När jag frågade missionärerna vad jag borde göra, uppmanade de mig att läsa ”Profeten Joseph Smiths vittnesbörd” långt fram i boken och att be.

En kväll när jag låg på sängen i ett mörkt rum tog jag upp min Mormons bok och bad en bön. Jag frågade min himmelske Fader om det jag lärde mig var sant och om han ville hjälpa mig veta att det var sant.

Jag började läsa Joseph Smiths vittnesbörd och vände blad. Sidorna blev klarare och klarare. Plötsligt lyste de så starkt att jag var tvungen att blunda. Under ögonlocken såg jag Kristusstatyn – en silhuett av Jesus Kristus med utsträckta armar.

”Min himmelske Fader har hjälpt mig skapa bättre, mer tillitsfulla relationer med andra – särskilt med min son Lincoln”, säger Cassidy.

Jag visste omedelbart att Mormons bok var sann. Det gick inte att förneka det. Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga var också sann.

Jag bestämde mig för att aldrig vända min himmelske Fader och Jesus Kristus ryggen igen. Några månader senare döptes jag. Mina vänner, min familj och min församling har alla slutit upp kring mig för att stötta mig. Det här har varit den lyckligaste tiden i mitt liv. Mitt hjärta är fyllt.

När jag sökte min himmelske Faders hjälp tog han bort all min smärta – depressionen, ångesten och mörkret – och gav mig styrkan att övervinna mitt beroende. Han har hjälpt mig att skapa bättre, mer tillitsfulla relationer till andra – särskilt till min son.

När ni sätter ”på er rättfärdighetens rustning” kan ni ”skaka av de kedjor som ni är bundna med ... och stå upp ur stoftet” (2 Nephi 1:23). Om du söker förändring i ditt liv kommer Gud att hjälpa dig. Om du ber honom om hjälp att göra rättfärdiga val så välsignar han dig. Min himmelske Faders kärlek gav mig styrka att övervinna mitt beroende, omvända mig och bli en ny människa (se 2 Korintierbrevet 5:17). ■

Jag flyttar hem

Vaun Kearsley, North Dakota, USA

Jag vet inte vad som skulle ha hänt den dagen om jag hade kört i väg och ignorerat en maning från den Helige Anden.

När jag transporterar olja i obygden i North Dakota ser jag inte mycket vänlighet. Julen är inget undantag.

För några år sedan undrade jag: "Hur kan jag hjälpa till att ändra på det?" Medan jag funderade på den frågan började jag beställa en låda chokladaskar varje december och dela ut dem till andra lastbilschaufförer och folk på oljefälten.

Varje morgon innan jag åkte för att transportera olja bad jag min himmelske Fader hjälpa mig att göra mitt jobb på ett korrekt, effektivt och säkert sätt. Sedan

brukade jag be honom hjälpa mig att hitta människor som kunde behöva lite julglädje. När jag följde maningar märkte jag att människors bördor lättades bara genom att någon pratade med dem och gav dem lite choklad.

En morgon kände jag mig manad att ta två lådor. När jag körde in till en oljekälla den dagen manade Anden mig att ge en låda till en man där. När han hade tackat mig började jag backa in lastbilen på platsen bakom mig. En man i en vattentankbil längre bak

började skrika på mig för att jag backade in på vad han uppfattade som sin plats.

Tyvärr skrek jag tillbaka till honom. Jag tog platsen och väntade medan tankbilen fylldes med olja. När tankbilen var full och jag började köra ut från oljekällan såg jag mannen igen.

En stark maning från den Helige Anden kom till mig: "Den där mannen behöver en chokladask."

Jag protesterade: "Åh, inte den där killen."

Men jag visste att jag inte delade ut choklad för att jag skulle må bättre. Jag gjorde det för att jag ville följa Herrens maningar och göra det som han ville att jag skulle göra för andra – oavsett hur svåra maningarna var att följa.

Jag gick fram till mannen som blängde på mig när han såg att jag närmade mig.

"Vi fick nog en dålig början", sa jag. "Jag heter Vaun Kearsley. Jag vill önska dig en god jul."

Jag räckte honom chokladasken och skakade hand med honom. Innan han släppte min hand bröt han ihop och började gråta.

"Vaun, jag har jobbat på oljefälten i sex år", sa han. "Bristen på vänlighet här uppe är hjärtskärande. Det känns som om alla är elaka mot varandra. De gör alla sin egen grej och bryr sig inte om någon annan här ute."

Sedan tillade han: "Jag sa i dag att om inte en enda person är snäll mot mig så kommer jag att fylla långtradaren under mitt sista lass för dagen med så mycket vikt som möjligt och sedan köra in den i en vägg."

Jag tog honom i armen och sa: "Snälla, gör inte det. Kasta inte bort ditt liv."

Jag berättade för honom om Frälsaren Jesus Kristus och hans evangelium. Jag berättade om den kärlek, det ljus och den förståelse han har för alla. Medan vi pratade fick jag veta att han hade en liten son i Idaho som han saknade. Jag väddade till honom att inte förstöra sitt liv eller skada dem han älskade på grund av den smärta han kände. När vi omfamnade varandra sa jag att jag hoppades få träffa honom igen och att han skulle ändra sig.

Under veckorna som följde såg och hälsade jag på honom varje dag. Under ett stopp den 23 december kom han fram till mig och sa: "I dag är min sista dag, Vaun. Jag flyttar hem igen för att vara närmare min son."

President Russell M. Nelson har sagt följande om att låta Gud råda i våra liv: "Vill du låta hans ord, hans bud och hans förbund påverka det du gör varje dag? Vill du låta hans röst få prioritet över alla andra? Är du *villig* att låta det som han vill att du ska göra få företräde framför alla andra ambitioner? Är du *villig* att låta din vilja införlivas i hans?"¹

Att dela ut chokladaskar var en enkel trosövning, men Herren gjorde det till något mycket mer (se Läran och förbunden 64:33). Jag vet inte vad som skulle ha hänt den dagen om jag hade kört i väg och ignorerat den Helige Anden. Allt jag vet är att jag följde en maning, och mycket gott kom som en följd av det.

Det finns kraft i att lyda buden, lyssna på Anden och vara vänlig. Vi bör sträva efter att komma ihåg att varje människa vi ser är en son eller dotter till vår Fader i himlen. När vi bär med oss Kristi ljus och delar med oss av det, lägger hans barn märke till det (se Läran och förbunden 84:45–46). ■

SLUTNOT

1. Russell M. Nelson, "Låt Gud råda", *Liahona*, nov. 2020, s. 94.

Jag behöver inget annat

Michael R. Morris, kyrkans tidskrifter

Min mor hade ingenting som barn, men hon hade allt som betydde något när hon gick bort.

I december när min mamma var nio år gammal lämnade hennes styvfar familjen för att söka jobb. Han lämnade mormor, mamma och mammas lillebror utan pengar, utan mat, utan julgran och utan julklappar. Med mammas ord: "Vi hade ingenting."

Mamma gick på promenad den julaftonen. Hon minns att hon tittade in genom fönstret i ett grannhus och såg glada, leende barn runt en julgran, med julklappar och familjemedlemmar i närheten. Mamma grät när hon berättade om det minnet före jul några år innan hon dog. Det var en av många jular som hon inte hade någonting.

Vi hoppar fram till 1969, 14 år efter mina föräldrars giftermål. Vi bodde i en liten stad i centrala Kalifornien i USA. Det var där två heltidsmissionärer knackade på vår dörr och förde Jesu Kristi återställda evangelium till oss. Ett år senare beseglades mina föräldrar till varandra i Oaklands tempel i Kalifornien, och mina två bröder och jag beseglades till dem.

För mina föräldrar följde år av lärjungeskap, bland annat genom att tjäna i många ämbeten i kyrkan, tjäna otaliga andra, stärka sina vittnesbörd som missionärer i Florida, glädjas åt sin växande avkomma och sola sig i välsignelserna som kommer av "glädjen i Jesus Kristus" och medlemskap i "glädjens kyrka".¹

Kort efter min fars död 2018 skrev min mor ett jultvå till sina barn och beskrev de välsignelser som hade gjort hennes liv fullödigt och rikt.

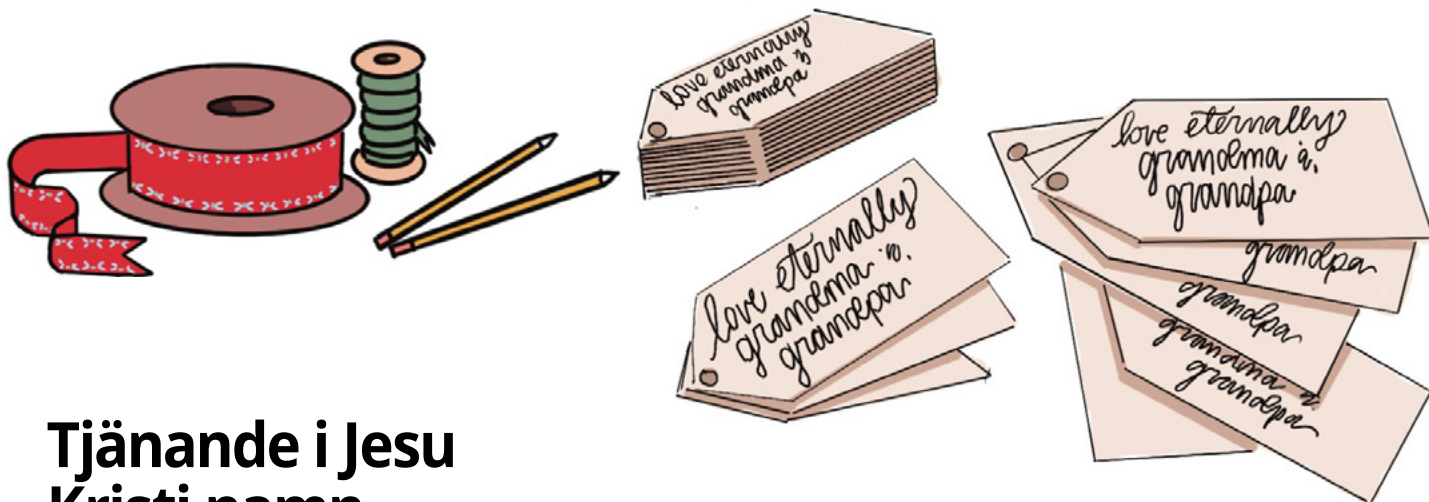
"I mina tysta stunder kommer tankar och minnen till mig – det jag har fått", skrev hon. Bland de gåvor hon hade fått nämnde hon "en evig make" och en familj som kan vara tillsammans för evigt i Faderns och Sonens närhet; det återställda evangeliet; levande profeter och apostlar; nutida skrifter; den Helige Andens gåva; ett vittnesbörd om Frälsaren Jesus Kristus och "denna speciella tid att fira hans födelse".

När min mamma var liten hade hon ingenting. När hon gick bort hade hon allt som betydde något.

"Ni och evangeliet är mitt liv", avslutade hon. "Jag behöver inget annat. God jul! Jag älskar er för evigt." ■

SLUTNOT

1. Patrick Kearon, "Välkommen till glädjens kyrka", *Liahona*, nov. 2024, s. 38.

Tjänande i Jesu Kristi namn

Candis Schow, Idaho, USA

När jag hjälpte mormor under julen lärde jag mig mer om vad det innebär att ta på sig Frälsarens namn.

Min mormor var bäst på att ge bort gåvor. Hennes gåvor var omtänksamma och personliga, var och en inslagen i vackert papper och omknuten med en perfekt rosett. Hennes julklapp var den man längtade efter att få.

Mot slutet av 2016 diagnostiserades mormor med cancer. Denna kvinna som gav så mycket glädje i juletid skulle vara inlagd på sjukhuset under sin favorithögtid. När jag tänkte på henne undrade jag hur jag skulle kunna bidra till en lycklig jul. Jag kände mormor – hon hade förmodligen planerat sina gåvor för länge sedan och skulle bli så besviken över att inte få dela ut dem.

Morfar bekräftade att det var så. När jag erbjöd mig att hjälpa till fick jag i uppgift att förbereda presenter till vart och ett av de 13 barnbarnen, deras makar och över 27 barnbarnsbarn. Jag försökte slå in dem precis som mormor gjorde. Jag valde noggrant presentpåsar, silkespapper och kuvert.

Genom att skanna ett kort från ett tidigare år fick jag med hennes årliga, handskrivna budskap: ”Med evig kärlek, mormor och morfar.”

Jag ville att allt skulle bli perfekt – och att göra det som hon skulle ha gjort. När jag var ungefär halvvägs genom påsarna, glittret och korten viskade Anden till mig: ”Så

här är det att ta på sig någons namn. Det är så här det är att handla i någon annans namn.”

I detta djupt personliga ögonblick fick jag lära mig mer om vad det innebär att ta på sig Jesu Kristi namn.

Varje vecka när vi tar del av sakramentet vittnar vi om att vi är villiga att ta på oss Jesu Kristi namn och alltid minnas honom (se Moroni 4:3; Läran och förbunden 20:77). Jag tar den uppmaningen mer personligt nu. Jag förstår bättre hur detta att ta på sig Kristi namn innefattar att leva så som han skulle leva.

Jag visste hur mormor gav eftersom jag hade tagit emot hennes kärlek och omtänksamhet många gånger. Jag vet hur min himmelske Fader och Jesus älskar och ger eftersom jag bevittnar deras hand i mitt liv. Jag är mottagare av Kristi nåd. Jag vill göra det han skulle göra. Jag vill att livet jag lever, det tjänande jag ger och den kärlek jag delar ska likna hans liv, tjänande och kärlek – att det ska kännas som om det kommer från honom. ■

Broder Gabriel W. Reid

andre rådgivare i
Söndagsskolans
generalpresidentskap

Vad en **PRÖVNING** under julen lärde mig om min förbundsrelation

Stulna julklappar och en ny familjetradition hjälpte mig inse värdet av att vårda min förbundsrelation med min himmelske Fader.

Jag växte upp i Amerikanska Samoa som ett av 13 syskon. Vi bodde alla i ett litet hus med tre sovrum i byn Leone. Julen var alltid speciell för vår familj – det var en tid när vi begrundade Jesu Kristi födelse och försoning och en tid när vi tjänade och gav.

En jul, efter att ha arbetat flitigt och sparat, köpte mina föräldrar en julklapp till var och en av oss och lade dem under granen. Vi var så glada!

Men innan julen kom väckte min äldre bror oss en morgon med förödande nyheter: Varendra julklapp hade stulits. Någon hade brutit sig in under natten och tagit dem alla.

Ur den hjärtskärande upplevelsen föddes en ny tradition. Varje jul efter det sov vi runt julgranen för att skydda våra julklappar.

Hur märkligt och tragiskt det minnet än må vara, lärde det mig mer än att vara försiktig med julklappar – det påminde mig om hur viktigt det är att skydda och prioritera vår förbundsrelation med vår himmelske Fader.

En påminnelse om vår förbundsrelation

President Russell M. Nelson har ofta undervisat om vikten av förbund. Han har sagt: "När vi ingår förbund med Gud förändras vår relation med honom för evigt. Den välsignar oss med ett extra mått av kärlek och barmhärtighet. Den påverkar vilka vi är och hur Gud hjälper oss att bli det vi kan bli."¹

Precis som min familj skyddade våra gåvor är vår förbundsrelation med vår himmelske Fader den mest värdefulla relation vi kan ha. Vi bör värdera den högt. Men hur gör vi det i en värld full av distraktioner? Här är några saker som har hjälpt mig:

1.

Fastställ vad som inte är förhandlingsbart

När jag som ung vuxen försökte bolla skola, fotboll och dejting på Brigham Young University kände jag mig ofta överväldigad. Det var då jag insåg att jag behövde fastställa vad som inte är förhandlingsbart – vilka prioriteringar som jag skulle hålla mig till oavsett vad som hände.

Att tillbringa tid med Herren och fokusera på Jesus Kristus blev något som inte var förhandlingsbart. Varje morgon har jag en schemalagd tid med Herren då jag tar fram skrifterna och de senaste generalkonferenstalen. Denna dagliga rutin ger mig små andliga upplevelser och anger tonen för min dag.

President Nelson har sagt: "Nu är det dags för oss att göra vårt lärjungeskap till vår högsta prioritet."² Att prioritera tid med

Herren tar inte bort livets utmaningar eller distraktioner – men det hjälper mig att möta dem med hans styrka.

Som president Nelson också har sagt: "Att gå i ok tillsammans med Frälsaren innebär att ni har tillgång till *hans* styrka och återlösande kraft."³ När du fastställer sådant som inte är förhandlingsbart och prioriterar din förbundsrelation med Herren blir dina utmaningar mer hanterbara och du får stärkande, andliga upplevelser varje dag.

Så vad är det som inte är förhandlingsbart för dig? Hur kan du se till att prioritera din relation med Gud varje dag, varje dag, varje dag?

Låt dina förbund vägleda ditt liv

Precis som vi skyddade våra julklappar, behöver vi skydda och prioritera vår förbundsrelation.

Många av oss står inför stora beslut – om skola, dejting, yrkesliv eller mission. Det är lätt att känna sig osäker eller otillräcklig. När jag känner så låter jag mina förbund vägleda mig.

Vad säger dina dop- och tempelförbund till dig att göra? Vilka välsignelser har Gud lovat dig?

När du prioriterar din förbundsrelation börjar allt annat att falla på plats. President Nelson har sagt: "Glädjen vi känner har väldigt lite att göra med våra omständigheter och allt att göra med vårt fokus."⁶ Och att känna Frälsarens kärlek och glädje är utan tvekan den bästa julklappen vi kan få. ■

2.

Gör det andliga arbetet

Att fastställa vad som inte är förhandlingsbart är bara början; vi behöver också göra det andliga arbetet. Ibland vet vi vad vi ska göra – läsa skrifterna, be, gå i kyrkan – men saknar motivation. Så har jag också känt.

Äldste David A. Bednar i de tolv apostlarnas kворum har sagt: "Tro på Kristus [leder] till rättfärdiga gärningar som ökar vår andliga förmåga och kraft."⁴

När jag märker att jag saknar motivationen att göra det andliga arbetet, ber jag om en önskan och styrkan att agera. Och då märker jag att klyftan mellan mig och Herren minskar. Min förbundsrelation med min himmelske Fader, liksom alla andra relationer, kräver ansträngning. Det är inte en checklista utan en process som jag vårdar genom hela livet.

3.

Hitta möjligheter att tjäna

När jag stärker min förbundsrelation med min himmelske Fader och Jesus Kristus vägleder Anden mig ofta till att tjäna andra. Den vägledningen fördjupar ytterligare min samhörighet med Gud. Anden väntar inte till jul – vi kan tjäna varje dag hemma, i kyrkan och i samhället.

I en värld full av isolering och frånkoppling är ett av de bästa sätten att känna mer samhörighet att vi tittar bortom oss själva och tjänar andra. Som kung Benjamin vittnade om så tjänar vi vår himmelske Fader när vi tjänar andra (se Mosiah 2:17).

När vi blir likgiltiga i vår förbundsrelation förlorar vi vår förmåga att verkligen göra skillnad i världen. Som äldste Bednar har sagt: "Allt osjälviskt tjänande vi utför hjälper oss att bli mer bekanta med Mästaren som vi representerar, och varje handling för oss närmare honom."⁵ När vi aktivt söker efter sätt att tjäna är vi inte bara till välsignelse för andra utan stärker också vår egen samhörighet med vår himmelske Fader, vilket stärker vår hängivenhet mot våra förbund.

SLUTNOTER

1. Russell M. Nelson, "Det eviga förbundet", *Liahona*, okt. 2022, s. 9.
2. Russell M. Nelson, "Herren Jesus Kristus ska komma tillbaka", *Liahona*, nov. 2024, s. 121; betoning tillagd.
3. Russell M. Nelson, "Övertvinn världen och finn ro", *Liahona*, nov. 2022, s. 97.
4. David A. Bednar, "Be i tro", *Liahona*, maj 2008, s. 95.
5. David A. Bednar, "'Consider the Wondrous Works of God' (Job 37:14)" (andakt vid Brigham Young University, 23 jan. 2024), s. 2, speeches.byu.edu.
6. Russell M. Nelson, "Glädje och andlig överlevnad", *Liahona*, nov. 2016, s. 82.

Byt ut överväldigande känslor mot helighet i jul

Tori Stone
Kyrkans tidskrifter

Tänk om vi slutade försöka göra julen perfekt och i stället fyllde den med helighet?

H ar du någonsin gråtit över en julgran? Det har jag. Skyll det på effekterna av graviditetshormoner, men tårar fälldes när min man informerade mig om att vår nya gran kanske måste lämnas tillbaka på grund av trasiga ljus.

När han berättade nyheten tänkte jag bara på de hundratals människor på sociala medier som hade satt upp granen tidigt och hade koll på sitt julschema.

Det här låter förmodligen lika löjligt för dig som det gör för mig. Men hur ofta tynger vi inte ner oss själva med att försöka hålla jämna steg med andra, även när vi inte har råd med det ekonomiskt, känslomässigt eller fysiskt?

Det är inte konstigt att många av oss känner oss lite utbrända.

Men i stället för att fylla julen med stressen av att uppnå orealistiska förväntningar kan vi fylla den med helighet.

Den heliga natten

Den första julen kändes förmodligen långt ifrån perfekt. För det första var det säkert inte en del av Marias plan att föda Jesus Kristus i ett stall.

Hon födde inte Jesus i sin hemstad. Hon var inte ens i ett fullsatt härbärge. I stället födde hon sitt barn i ett stall, troligen med kor eller åsnor i närheten.

Syster Bonnie H. Cordon, tidigare Unga kvinnors generalpresident, har sagt: "[När Maria och Josef] lyssnade på ängelns uppmaning att inte vara rädda och förbereda sig för Jesu födelse, kunde de släppa alla förväntningar på bekvämt boende och i stället slå sig till ro i ett lugnt, anspråkslöst stall. Men det som måste ha känts som en kal miljö skulle inte förbli så. Herren skulle snart fylla det tomrummet med helighet."¹

Maria kanske tyckte att den här natten var långt ifrån perfekt – särskilt med tanke på födelsen av ett så betydelsefullt barn. Men föreställ er den helighet som måste ha fyllt stallet och hennes hjärta när hon välkomnade Guds Son.

Vi läser om hur Maria "födde sin son, den förstfödde. Hon lindade honom och lade honom i en krubba, eftersom det inte fanns plats för dem i gästrummet" (Lukas 2:7).

De ofullkomliga delarna av den natten blev heliga genom det heliga barnet.

Fyllda av helighet

Så vad har det här att göra med det faktum att vi känner oss utmattade av att försöka hålla jämna steg med den idealiska julen som vi tror att vi bör ha?

Liksom Josef och Maria kan också vi släppa de förväntningar vi tynger oss med och låta Kristus fylla oss med sin helighet.

Det är inte fel att julpynta, byta julklappar eller ordna julfester. Men när vi pressar oss att uppfylla inbillade förväntningar på en perfekt jul förlorar vi sikte på det som är viktigast.

När du sätter stjärnan på granen, minns du då den nya stjärnan som lyste vid Kristi födelse? När du hänger upp ljusslingor, minns du då världens ljus? När du slår in julklappar med glansigt papper, minns du då att Jesus Kristus är den största gåva som någonsin har getts?

Äldste Gerrit W. Gong i de tolv apostlarnas kворum har uppmanat oss att föra in mer helighet i våra liv – och julen är det perfekta tillfället att börja. Han sa: "Den som är helgad åt Herren säger ja till det heliga och vördnadsfulla, ja till att bli vårt friaste, lyckligaste, mest äkta och bästa jag när vi följer Herren i tro."²

Genom att göra plats för mer helighet under julen har jag blivit fri från julens påfrestningar. Som ett resultat kan jag erbjuda mitt bästa jag till Kristus den här julen och verkligen begrunda heligheten och friden han ger mig.

Så det kanske är dags att du utvärderar din att-göra-lista och sätter helighet överst.

Du behöver inga matchande kläder, prydnadsföremål med sammet eller handgjorda girlanger. Det är okej om du inte har en partner att ta med dig hem i jul, om du missar några julsammankomster för att du studerar, eller om ditt liv inte är perfekt planerat.

Och det är okej om din julgran inte fungerar som den ska.

Allt du behöver är Herren. ■

SLUTNOTER

1. Bonnie H. Cordon, "Tag mot i fröjd din Kung" (första presidentskapets julandakt, 4 dec. 2022), Evangeliebiblioteket.
2. Gerrit W. Gong, "Helgad åt Herren i vardagslivet", *Liahona*, nov. 2024, s. 53.

UPPTÄCK MER I UV: AKTUELLT

Ta en titt på *UV: Aktuellt*, kyrkans officiella digitala tidskrift för unga vuxna i Evangeliebiblioteket under Tidskrifter eller Vuxna > Unga vuxna.

Följ den på Instagram på @ya.weekly för mer upplyftande innehåll.

Sista dagars heliga konstnärer världen över visar sin tro på och kärlek till Jesus Kristus genom konstverk i olika medier.

Skanna koden för att se hela utställningen.

Skanna koden för att se en video om utställningen.

Sista dagars heliga konstnärer från 26 länder skickade in 584 konstverk till den 13:e internationella konståvlingen. Tävlingsens tema är "Lyft upp händerna som hänger ner" (Läran och förbunden 81:5).

Konstnärer från Afrika, Asien, Australien, Europa, Sydamerika och Nordamerika skickade in konstverk. Intendenter vid kyrkans historiska museum valde ut 150 konstverk till utställningen. Jurymedlemmarna delade ut 10 hedersutmärkelser. Ytterligare 14 inköpsutmärkelser delades ut. Fem utmärkelser som besökare valt delas ut i slutet av utställningen i januari 2026.

"Vår himmelske Fader har framfört en inbjudan till oss att delta i hans kreativa arbete", har presiderande biskopen Gérald Caussé sagt. Han sa vidare: "Våra bidrag kan uttryckas genom skapelser av konst, arkitektur, musik, litteratur och kultur, vilka alla förskönar vår planet, stimulerar våra sinnen och förgyller våra liv" ("Vårt jordiska förvaltarskap", *Liahona*, nov. 2022, s. 58).

Konstverken i tävlingen uttrycker den tro och strävan mot det gudomliga som finns hos sista dagars heliga i en växande världsomfattande kyrka. Den här utställningen och enskilda verk från hela världen vittnar om sista dagars heliga konstnärers tro på och kärlek till Frälsaren Jesus Kristus.

Du kan se några av de prisbelönta konstverken på följande sidor. Det är en liten representation av en mycket större utställning – och av hängivenhet.

13:e internationella konståvlingen och utställningen

Var: Kyrkans historiska museum, 45 North West Temple Street, Salt Lake City, Utah

När: Pågår till och med den 3 januari 2026

Tider: 10:00–20:00, tisdag till torsdag; 10:00–18:00, måndag, fredag och lördag

Osynliga nätverk (papper)
Susana I. Silva, född 1976, Argentina

Mycel nätverk består av mikroskopiska svampar som förbinder trädens rotsystem. Vissa vetenskapsmän menar att de här nätverken gör det möjligt för träd att "kommunicera" och hjälpa varandra att skicka signaler med kol, kväve, vatten och kemikalier. Silva har återskapat detta skira gallerverk som främjar växtkommunikation med skira pappersurklipp. "Ovan jord är vi också en del av ett stort, osynligt, intrikat och invecklat nätverk där varje förbindelse är viktig och där varje Guds barn bidrar till kollektiv styrka och välbefinnande" (Susana I. Silva).

Herrens trädgård (papper)
Pamela Salinas Bernal, född 1986, Chile

Även om det omgivande landskapet är kargt arbetar enskilda flitigt på att levandegöra öknen. Bredvid en flod växer klungor av gula, blå, orangea, lila, rosa, vita och röda blommor. De som inte gror naturligt placeras i ett växthus för odling. "Låt oss ta emot och älska alla Guds dyrbara barn, även när de skiljer sig åt i fråga om utseende, klädsel eller tal" (Pamela Salinas Bernal).

Människofiskare (olja)
Silvana Alvarez Rhodes, född 1967,
Argentina (bosatt i Utah, USA)

En fiskare kastar ut sitt nät vitt och brett för att samla färgglatt marint liv. Rhodes nämner sin far som arbetade till sjöss många dagar som sjöman i den argentinska flottan, men som var människofiskare och sökte efter dem som behövde styrka och gemenskap i kyrkan. "Mitt på det stormiga, förvirrande och skrämmande havet dyker Herrens båt upp som ett ljus för nationerna" (Silvana Alvarez Rhodes).

Vi är vår nästas väktare
(akrylgouache, penna och duk)
Gifty Annan-Mensah, född 1949,
Ghana (bosatt i Virginia, USA)

Händer som griper tag i varandra, kramas, ger mat, sträcker sig ut, tröstar, vårdar och delar med sig i Annan-Mensahs bild av medmänniskor. När varje person försöker hjälpa människorna omkring sig är Guds kärlek uppenbar, vilket symboliseras av ett hjärta som omsluter tjänandescenerna. "[Vår himmelske Faders] hjärta vill att liksom han har älskat oss, vi också ska älska varandra" (Gifty Annan-Mensah).

Tröst (akryl på duk)
Ernest L. Budu, född 1989, Ghana

Två kvinnor omslutna av varandras armar ger och söker tröst. Mönstren i deras kläder och hår ramar in den medkänsla och vila som uttrycks i kvinnornas ansikten. "Vi kan vara en trygg tillflykt när vi tröstar någon som känner sorg eller besvikelse" (Ernest L. Budu).

Tillsammans för att samla (olja)
Sherron Crisanto, född 1978, Filippinerna

På landsbygden i Filippinerna hjälper männen i ett samhälle inte bara till med att flytta personliga tillhörigheter när en familj flyttar; de arbetar tillsammans för att flytta huset och förkroppsligar därmed Bayanihan-andan, eller samhällshjälp som erbjuds utan att man förväntar sig något i gengäld. "Bayani betyder 'hjälte'. Vi kan också vara hjältar genom små, enkla gärningar för att hjälpa andra människor" (Sherron Crisanto).

HJÄLPA, GE OCH VISA KÄRLEK PÅ HERRENS SÄTT

Medlemmar världen över ger frikostigt av sin tid och sina resurser och sprider evangeliet genom tjänande och kristlig kärlek.

Shaun Stahle
Kyrkans tidskrifter

I Jordanien fick en ung flicka en rullstol, en av över 1 000 som donerats av kyrkan.¹

I Mexiko samarbetade kyrkan med mexikanska Röda korset för att uppdatera bildiagnostikrustning och stöttade ett specialiserat telemedicinprogram för diabetes för att hjälpa människor utan tillgång till sjukvård.²

I Liberia lärde sig bönderna att förbättra skördarna och öka sina inkomster med hjälp av en donation från kyrkan till FN:s livsmedelsprogram.³

I Nevada i USA monterade kyrkans ungdomar 91 nya sängar till Las Vegas Rescue Mission.⁴

Det finns otaliga berättelser som dessa i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga och de exemplifierar arbetet som många medlemmar gör för att leva upp till sin förbundsförpliktelse att ta hand om behövande genom tjänande och donationer.

Insatserna kan vara i form av nödhjälp till tvångsförflyttade befolkningsgrupper, mentalt och känslomässigt stöd eller tjänande i samhällen och hem. Sådana bidrag från medlemmar runt om i världen lyfts fram i kyrkans *Caring for Those in Need: 2024 Summary* [Omsorg om behövande: Sammanställning för 2024], som publiceras årligen några månader efter årets slut.

**Världsomfattande
tjänande 2024:**

**591 projekt för tryggad
livsmedelsförsörjning**

*Missionärer i Schweiz
hjälper till med
röjningsarbetet efter svåra
stormar.*

710 nödhjälpsprojekt

71 mobilitetsprojekt

*Ett av kyrkans mål är att förbättra
kvinnors och barns välbefinnande.*

732 hälsovårdsprojekt

**Läs mer om hur
kyrkan tar hand
om behövande.**

**6,6 miljoner timmar
(motsvarande 753,4 år)
donerad tid. Detta
inbegrep arbete
som utfördes av
12 277 välfärds- och
oberoendemissionärer.**

**267 projekt för
rent vatten,
hygien och
sanitet**

Missionärer hjälper till att lasta av nödartiklar från ett flygplan efter en svår översvämning i Rio Grande do Sul i Brasilien.

Donationer av tid och resurser som kyrkan och dess medlemmar bidrog med under 2024

- 1,45 miljarder dollar i utgifter
- 3 836 humanitära projekt
- 6,6 miljoner volontärtimmar
- 192 länder och territorier som betjänades

Världsomfattande hjälp

- 732 hälsovårdsprojekt
- 710 nödhjälpsprojekt
- 591 projekt för tryggad livsmedelsförsörjning
- 267 projekt för rent vatten, hygien och sanitet
- 71 mobilitetsprojekt

Stärka oberoendet

- 128 028 deltagare i oberoendegrupper
- 10 809 medarbetare utbildades på Deseret Industries
- 2 503 möten för tillfrisknande från beroende per vecka
- 579 utbildningsprojekt

Medlemmars och missionärers tjänande

- 8 097 952 medlemmar i Hjälpföreningen bidrog till många timmars stödverksamhet
- 12 277 välfärds- och oberoendemissionärer

JustServe – app och webbplats för volontärarbete

- 30 236 nya projekt skapades
- 134 143 nya användare registrerade

Från Caring for Those in Need: 2024 Summary (2025), s. 16–17

NÄSTAN TVÅ ÅRHUNDRADEN AV OMSORG OM BEHÖVANDE

1842

Under kyrkans första dagar fick hjälpföreningssystrarna uppmaningen av profeten Joseph Smith att ta hand om de behövande, och tillsammans gjorde de en insats i sina samhällen.

”Den här sammanställningen visar hur vi tillsammans har tagit hand om Guds barn genom att agera i nödsituationer, mätta de hungriga och sörja för kvinnors och barns välbefinnande”,⁵ säger första presidentskapet i en introduktion till rapporten.

VÄRLDSOMFATTANDE RÄCKVIDD

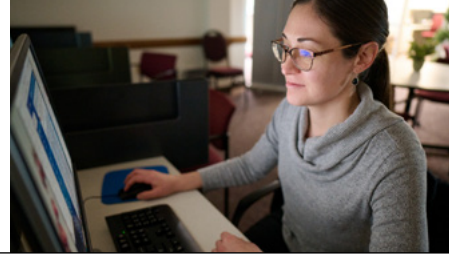
”Det är genom medlemmarnas och de samarbetande organisationernas flitiga arbete som vi kan uppfylla lokala behov och ha en varaktig inverkan”, säger Blaine Maxfield, verkställande chef för Välfärds- och oberoendeservice. ”I allt vårt arbete strävar vi efter att följa Frälsarens exempel genom att stärka oberoendet när vi uppfyller timliga behov och tjänar som han skulle tjäna.”

Alla donationer och humanitära insatser är för många för att räknas upp, men nedan följer några av de goda gärningar som utförts av medlemmar, vänner och kyrkans världsomfattande verksamhet.

OMSORG OM KVINNOR OCH BARN

Under 2024 utökade Hjälpföreningens generalpresidentskap det globala initiativet att förbättra kvinnors och barns hälsa och välbefinnande genom att fokusera på att tillhandahålla näring för barn, mödravård och spädbarnsvård, vaccinationer och läs- och skrivkunnsighet.

”De globala framstegen börjar med att ge barnen näring och stärka kvinnorna”, säger Hjälpföreningens generalpresident Camille N. Johnson. ”När man hjälper

1936

Kyrkans välfärdsprogram skapades under den stora depressionen för att ta hand om behövande medlemmar och stärka deras förmåga att bli oberoende.

1969

År 1969 slogs Hjälpföreningens välfärdsprogram ihop med kyrkans välfärdsprogram för att förbättra samordningen så att fler behövande kunde nås.

1984

År 1984 inledde kyrkan sin humanitära insats för att hjälpa miljontals människor över hela världen.

2025

Kyrkan fortsätter att ta hand om både medlemmar och andra behövande genom välfärds- och oberoendeinitiativ, globala humanitära insatser och volontärarbete.

en kvinna, hjälper man en familj, ett samhälle och en nation. När man hjälper ett barn investerar man i framtiden.”⁶

Tillsammans med åtta globala humanitära organisationer (CARE International, Catholic Relief Services, Helen Keller Intl, iDE, MAP International, Rädda barnen, The Hunger Project och Vitamin Angels) har kyrkan hjälpt till att förbättra välbefinnandet för över 21 miljoner kvinnor och barn världen över – dubbelt så många som de ursprungliga beräkningarna för året. Kyrkan har tagit på sig en ledande roll i sammankallandet av dessa organisationer och deras expertis i fyra grupper som fokuserar på att hjälpa kvinnor och barn.

”Samarbete är fortsatt kärnan i det här initiativet. Vi har störst inverkan genom våra gemensamma ansträngningar”, säger president Johnson. ”Tillsammans ser vi fram emot ett nytt år då vi skapar en mer hälsosam framtid för kvinnor och barn och stärker samhällen.”⁷

I andra relaterade projekt stöttade kyrkan gruppen Caritas Manila i Filippinerna genom att tillhandahålla kompletterande måltider, vitaminer och hygienartiklar för att upptäcka och behandla undernäring.

I samarbete med Project HOPE hjälpte kyrkan till att finansiera utbildning i och utrustning för neonatal vård och mödravård i Colombia och Venezuela. Kyrkan donerade också till byggnationen av ett nytt mödravårdscenter och en fullt utrustad neonatalavdelning för ett sjukhus i Liberia efter att den tidigare byggnaden förstördes under en

inbördeskonflikt.⁸ Läkarna gladdes åt hur många barns liv de skulle kunna rädda.⁹

I Mali samarbetade UNICEF och kyrkan för att tillhandahålla vaccin till kvinnor och eliminerade på så sätt livshotande neonatal stelkramp från landet. Kyrkan stöttade också Lärande för livet-program i Demokratiska republiken Kongo, Kenya, Sudan och Uganda, vilka erbjuder utbildning och tjänster till omkring 140 000 barn.¹⁰

I Slovakien hjälpte kyrkan en lokal organisation att utbilda kvinnor i att bli anställda vårdgivare så att de kan ta hand om sin familj och bygga upp sitt samhälle.¹¹

SAMARBETE FÖR ATT GE HJÄLP

För att kunna hjälpa behövande i större utsträckning samarbetar kyrkan med många organisationer, bland annat FN:s livsmedelsprogram, Röda korset och Röda halvmånen, Muslim Aid, Water for People, UNICEF och Catholic Relief Services, för att nämna några.

”Vårt gemensamma mål är att lindra lidandet bland Guds barn. Allt detta är en del av Guds verk för hans barn”, har president Dallin H. Oaks, förste rådgivare i första presidentskapet, sagt.¹²

Kyrkans medlemmar går också samman i och med samhället för att tjäna behövande. Oavsett det gäller ett äldstekvorum som gör trädgårdsarbete åt en skadad församlingsmedlem,¹³ unga ensamstående vuxna som ordnar maträtter åt hungriga under en konferens¹⁴ eller ungdomar som bäddar sängar i ett härbärke för hemlösa,¹⁵ är gemensamma insatser till hjälp för många.

”Kom i allt ihåg de fattiga och behövande, de sjuka och lidande, för den som inte gör detta, han är inte min lärjunge.”

Läran och förbunden 52:40

En syriansk kvinna lagar mat utanför sitt tillfälliga husrum. Kyrkan stöder hjälpprogram som stärker tvångsflyttade personer.

Mätta hungriga

Julio från Guatemala föddes för tidigt. Hans mamma tog med honom till en hälsoundersökning som kyrkan anordnade, och han fick kosttillskott för sin utveckling. Liksom många andra som välsignats av medlemsvolontärer i kyrkans medlemsfokuserade satsning på näring för barn, har Julio sedan dess återhämtat sig från sin akuta undernäring.¹⁶

Boendehjälp

Kaltoumi och hennes små barn flydde från sitt hem för att finna trygghet mitt i politiska oroligheter, med enbart kläderna på kroppen. Efter att ha anlänt till flyktinglägret i Minawao i Kamerun fick Kaltoumi ett tält till sin unga familj som tillhandahölls av ShelterBox och kyrkan.¹⁷

Stöd till utsatta befolkningsgrupper

Kvinnor och barn i Jemen, Syrien och Libanon tvingades fly från sina hem under 2024. Kyrkan stöttade olika hjälpprogram för att stärka dessa personer och lokala organisationer.

Kyrkan donerade till exempel 150 får till Al Jahuth för att starta en mjölkfårfarm i Jordanien. Organisationen lär människor i flyktingläger hur man producerar mejeriprodukter och genererar inkomst för att kunna ta hand om sig själv. Kyrkan samarbetade också med Rahma Worldwide i Libanon, den koptisk-ortodoxa kyrkan i Egypten och andra organisationer för att erbjuda akut mathjälp till utsatta samhällen.¹⁸

Nödåtgärder

När flera katastrofer drabbade Filippinerna under 2024, bland annat en supertyfon, ett vulkanutbrott, bränder och torka, kom kyrkan och landets nödhjälptjänst till undsättning. Lokala medlemmar i kyrkan ägnade tid och ansträngningar åt att paketera, organisera och leverera varor.¹⁹

Kyrkan bidrog med väsentlig hjälp till översvämningsoffer i RioGrande do Sul i Brasilien, där svåra översvämningar tvingade 200 000

människor att lämna sina hem och orsakade över 90 dödsfall. Kyrkan upprättade 21 lokala härbärgen, delade ut matpaket och levererade sex ton förnödenheter. Medlemmar och missionärer deltog också i röjningsarbetet.²⁰

När orkanen Beryl hade ödelagt många områden i Västindien reste medlemmar i kyrkan till Union Island för att överlämna välbehövliga förnödenheter, som mat och hygienpaket, och de hjälpte till att röja bråte från vägarna.²¹

Tillgång till livsmedel

I Nicaragua bidrog kyrkan till FN:s livsmedelsprogram som tillhandahöll skolmat till barn. Projektet omfattade även uppgraderingar av infrastruktur och kök i skolor över hela landet.²²

Utbildningsstöd

I Argentina stöttade kyrkan Caritas Plan Emaús för att tillhandahålla stipendier till elever. Dessa stipendier är till nytta för många behövande elever

Kyrkan hjälpte till att leverera 1 000 datorer till elever i Mongoliet.

över hela landet genom att öka deras framtida jobbmöjligheter och hjälpa dem att bli oberoende.²³

I Mongoliet samarbetade kyrkan med utbildningsministeriet för att leverera 1 000 datorer till högstadie- och gymnasieskolor. De välsignar omkring 43 000 elever med förbättrade utbildningsmöjligheter.²⁴

Många medlemmar använder sig av oberoendekurser som leds av volontärer i deras församlingar och områden för att förbättra sina liv. Många får också lån och stipendier som hjälper till att betala för skolgång genom kyrkans ständiga utbildningsfond.²⁵

ÄLSKA VÅR NÄSTA

Vår Frälsare Jesus Kristus lärde oss att följa de två stora buden: att älska Gud och att älska vår nästa (se Matteus 22:37–39). Som president Russell M. Nelson har sagt: ”När vi älskar *Gud* av hela vårt hjärta vänder han våra hjärtan till *andras* välbefinnande i ett vackert, ädelt kretslopp.”²⁶

I dag strävar kyrkan och dess medlemmar efter att följa i Herrens fotspår genom att ta hand om behövande med välfärds- och oberoendeinitiativ, globala humanitära insatser och volontärarbete. Som president Oaks har sagt: ”Jesu Kristi kyrka är angelägen om att *tjäna* de behövande, och även angelägen om att *samarbeta* med andra i det arbetet.”²⁷ ■

KRISTI FÖRSONANDE MEDKÄNSLA

”Tro, tjänande och uppoffringar tar oss bortom oss själva, närmare Frälsaren. Ju mer medkännande, trofast och osjälviskt vårt tjänande och våra uppoffringar är i honom, desto mer kan vi börja förstå Jesu Kristi försonande medkänsla för och nåd mot oss.”

Äldste Gerrit W. Gong i de tolv apostlarnas kvorum, ”Kärlekens många språk”, *Liahona*, nov. 2023, s. 112.

SLUTNOTER

1. Se *Caring for Those in Need: 2024 Summary* (2025), s. 43.
2. Se *Caring for Those in Need*, s. 45.
3. Se *Caring for Those in Need*, s. 30.
4. Se *Caring for Those in Need*, s. 12.
5. Första presidentskapet, i *Caring for Those in Need*, s. 3.
6. Camille N. Johnson, i ”Relief Society Leads Global Effort to Improve Health and Well-Being of Women and Children”, 12 juni 2024, newsroom.ChurchofJesusChrist.org.
7. Jesu Kristi kyrka stärker global insats för att hjälpa kvinnor och barn, 5 juni 2025, nyheter.jesukristikyrka.org.
8. Se *Caring for Those in Need*, s. 6.
9. Se ”Church of Jesus Christ Renovates Maternity Center and Surgical Wards at Hospital in Monrovia, Liberia”, 7 juni 2024, newsroom.ChurchofJesusChrist.org.
10. Se *Caring for Those in Need*, s. 7.
11. Se *Caring for Those in Need*, s. 7.
12. Dallin H. Oaks, ”Hjälp åt fattiga och nödlidande”, *Liahona*, nov. 2022, s. 7.
13. Se *Caring for Those in Need*, s. 8.
14. Se *Caring for Those in Need*, s. 9.
15. Se *Caring for Those in Need*, s. 12.
16. Se *Caring for Those in Need*, s. 27.
17. Se *Caring for Those in Need*, s. 28.
18. Se *Caring for Those in Need*, s. 43.
19. Se *Caring for Those in Need*, s. 19.
20. Se *Caring for Those in Need*, s. 40.
21. Se *Caring for Those in Need*, s. 39.
22. Se *Caring for Those in Need*, s. 40.
23. Se *Caring for Those in Need*, s. 40–41.
24. Se *Caring for Those in Need*, s. 36.
25. Se *Caring for Those in Need*, s. 21.
26. Russell M. Nelson, ”Det andra stora budet”, *Liahona*, nov. 2019, s. 97.
27. Dallin H. Oaks, ”Hjälp åt fattiga och nödlidande”, s. 7.

Första presidentskapet: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

De tolv apostlarnas kvorum: Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares, Patrick Kearon

Redaktör: Robert M. Daines

Biträdande redaktör: Yoon Hwan Choi

Rådgivare: David P. Homer, Jörg Klebingat, Gabriel W. Reid, Kristin M. Yee

Verkställande chef: Jason J. Mitchell

Chef för kyrkans tidskrifter: Adam C. Olson

Chef för förlagsverksamheten: Lee Gibbons

Verksamhetschef: Garff Cannon

Samordnare: Dillon Boss, Clark Miles

Redaktionschef: Martin Baron

Biträdande redaktionschefer: Brittany Beattie, Ryan Carr, C. Matthew Flitton, Mindy Selu, DB Troester

Publikationsassistent: Nancy Sutton

Medredaktörer: Garrett H. Garff, Chakell Wardleigh Herbert, Michael R. Morris, Alison R. Wood

Redaktionspraktikanter: Kimmy Badal, Paige Winegar Fetzer, Maddy Poll

Art director: Michael Dunford

Designers: Ira Glen Adair, Fay P. Andrus, Julie Burdett, David Green, Bryan W. Gygi, Colleen Hinckley, Stephen Neilsen, Edgar Mauricio Montes Chicaiza, Jared Martínez Sánchez

Designpraktikant: Nate Wilde

Produktionschef: Ammon Harris

Produktion: Emily Jo Blanchard, Baylie Escamilla, Evany Pace, Derek Washburn

Tryckerichef: Steven T. Lewis

Distributionschef: Nelson Gonzalez

Postadress: *Liahona*, Fl. 23, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0023, USA.

Liahona (ett ord i Mormons bok som betyder "kompass" eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bislama, bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fiji, finska, franska, grekiska, indonesiska, isländska, italienska, japanska, khmer, kinesiska, kinesiska (förenklad), kiribat, koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska, malagassiska, marshalliska, mongoliska, nederländska, norska, polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, serbiska, slovakiska, slovenska, spanska, svenska, swahili, tagalog, tahitiska, thai, tjeckiska, tonga, tyska, ukrainska, ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer varierar för olika språk.)

© 2025 by Intellectual Reserve, Inc. All rights reserved. Printed in the United States of America.

Copyrightinformation: Om inget annat anges får material från *Liahona* kopieras för personligt, icke kommersiellt bruk (inklusive för kyrkans ämbeten). Den här rättigheten kan upphävas när som helst. Visuellt material får inte kopieras om restriktioner för detta anges intill bildmaterialet. Copyrightfrågor ska ställas till Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Fl. 5, Salt Lake City, UT 84150, USA, e-post: cor-intellectualproperty@ChurchofJesusChrist.org.

For Readers in the United States and Canada: LIAHONA (USPS 311-480) English (ISSN 1080-9554) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue, old and new address must be included. **Hjälpplinj** för prenumeration: 001-800-537-5971. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

KYRKANS TIDSKRIFTER FINNS FÖR ALLA ÅLDRAR PÅ MÅNGA SPRÅK.

UV: AKTUELLT

Se fler artiklar för unga vuxna. Gå till [Evangeliebiblioteket > Tidskrifter > UV: Aktuellt](#).

VÄGLEDNING FÖR DE UNGA

Hitta artiklar som uppmuntrar och inspirerar ungdomar. Gå till [MagazineSubscriptions.ChurchofJesusChrist.org](#) för att få en kostnadsfri prenumeration på den tryckta versionen. Gå till [Evangeliebiblioteket > Tidskrifter > Vägledning för de unga](#) för att se den digitala versionen.

VÄNNEN

Hitta artiklar och roligt innehåll för barn. Gå till [MagazineSubscriptions.ChurchofJesusChrist.org](#) för att få en kostnadsfri prenumeration på den tryckta versionen. Gå till [Evangeliebiblioteket > Tidskrifter > Vännen](#) för att se den digitala versionen.

KONTAKTA OSS

Använd länken på [liahona.JesuKristiKyrka.org](#) för att dela frågor, feedback eller upplevelser.

Du kan också nå oss via e-post på liahona@ChurchofJesusChrist.org eller vanlig post på:

Liahona, floor 23
50 E. North Temple Street
Salt Lake City, UT
84150-0023, USA

EN KONSTNÄRS SKILDNING AV SALT LAKE-TEMPLET.

Alleftersom många personer av afrikansk härkomst anslöt sig till kyrkan under 1960- och 1970-talen blev president Spencer W. Kimball och andra ledare i kyrkan alltmer bekymrade över restriktionerna för ordination till prästadömet och tempeltjänst. I juni 1978 träffades första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum i Salt Lake-templet och bad om uppenbarelse. De fick svaret att restriktionerna skulle hävas, enligt det som står upptecknat i Officiellt tillkännagivande 2.

”[Herren] har hört våra böner och genom uppenbarelse bekräftat att den länge utlovade dagen har kommit då varje trofast värdig man inom kyrkan kan få det heliga prästadömet, med makt att utöva dess gudomliga myndighet och tillsammans med sina kära åtnjuta varje välsignelse som strömmar därifrån, templets välsignelser inräknade” (Officiellt tillkännagivande 2).

PRISBELÖNT KONST

Se några internationella konstverk från kyrkans historiska museums senaste tävling.

38

PROFETISKA LÖFTEN

Kyrkans tillväxt i Sydamerika

20

FÖRBUNDSRELATION MED GUD

Tre sätt att stärka den

32

VÄRLDSOMFATTANDE TJÄNANDE

Miljontals timmar har donerats i tusentals projekt

42

JESU KRISTI
KYRKA
AV SISTA DAGARS HELIGA

LOKALA SIDOR FÖR SVERIGE

- P5** Ty så älskade Gud världen ...
Ingrid Elinge
- P7** Tempelbesök, fortsättning
Redaktionen
- P8** 175 år sedan första dopet
i Sverige
Owe Rosén
- P11** Mer om bröderna Forsgren
Redaktionen

- P12** MSA Nordic Convention 2025
Anton Hedberg
- P13** Herren ska bereda en utväg
Mark Sanders
- P15** Minnesord
- P16** Vill du bidra till de lokala
sidorna?

JULENS SANNNA ANDA

Äldste Niels Ole Jensen, Tyskland
Områdessjuttio, området Centrala Europa

I juletid hör vi ofta människor prata om att de redan känner julens anda, eller också inte ännu. Att se fram emot en vit jul, ett besök på en julmarknad och att förbereda presenter eller den där speciella julmiddagen är populära sätt att åkalla den legendariska feststämningen.

Tyvärr glöms julens verkliga innebörd ofta bort längs vägen. Jag hade möjlighet att lära mig denna läxa på ett mycket innerligt sätt på min mission. I december 1997 förflyttades min kamrat och jag till en liten stad i Wales och fann oss till rätta. Det fanns en mycket liten och kärleksfull församling där. Vi njöt av vår tid där och arbetade flitigt i

förhoppningen att få berätta för människor om Kristus. Under den andra halvan av december märkte vi hur alla kamratskapen, praktiskt taget i en tävlingsanda, berättade vart och hur ofta medlemmarna bjöd in dem på middag. Det verkade nästan vara en sport att klämma in så många julmiddagar som möjligt under de två juldagarna. Många av de mer erfarna missionärerna talade om hur god den traditionella julmiddagen var och kunde knappt vänta på den speciella dagens ankomst. Mitt i all denna glädje insåg min kamrat och jag att vi inte hade fått en enda inbjudan ännu. Det var något som inte stämde. Men vi ville inte tränga oss på någon heller, så vi fortsatte

hoppas på att någon skulle bjuda in oss på middag. Inget hände, och under tiden närmade sig julen med stormsteg. Strax före jul hade vi en zonkonferens där alla missionärer som tjänade i Wales samlades. En underbar anda genomsyrade den konferensen. Men det som spelade mycket större roll för oss missionärer var våra paket hemifrån, som vi fick då. Yra av glädje återvände jag och min kamrat till vår lägenhet. Jag trotsade alla mina föräldrars regler och förmaningar som stod skrivna på paketet och öppnade det samma kväll. Det innehöll några små presenter, ett brev från mina föräldrar och julgodis. Jag var överförtjust! Det var en underbar kväll, och vi njöt båda av

godiset hemifrån. Med den lilla brasklappen om att det faktiskt inte var jul ännu.

Tyvärr hade vi inte fått en enda middagsinbjudan när det blev julafton. För att göra saken ännu sämre råkade den 24:e vara en förberedelsedag, och vi hade planerat att spela fotboll med alla de andra missionärerna och sedan skulle alla gå till sina respektive middagar. Vi blev mycket besvikna när vi fick veta att de andra äldsterna hade glömt att hämta oss på vägen dit. Min kamrat och jag vandrade på stadens gator i regnet bara för att få tiden att gå. Vi var allt annat än i julstämning.

Trötta och besvikna återvände vi hem för att laga mat. Jag minns tydligt hur vi klev in i

lägenheten där uppvärmningen var trasig igen, och där julpaketen från våra familjer för länge sedan hade packats upp och konsumerats. Dyster till sinnes stod jag i vårt vardagsrum och kände mig väldigt ensam och olycklig. Allt jag kunde göra var att sätta på julmusik. Så det gjorde jag. Händels Messias var på, och min blick vandrade till en bild av vår Frälsare och äldre bror, Jesus Kristus. En bild, som den kan ses i tusentals missionärlägenheter: fasttejp på väggen lite snett, utan ram. Och plötsligt var det jul! Jag visste varför jag var här. Jag visste vad vi firade och vad som verkligen betydde något.

Jag har firat många underbara jular under mitt liv, och har många vackra minnen. Men den där julen i Wales 1997 har troligtvis varit min mest innerliga jul hittills. Den verkliga gåva jag fick den julen var en mer innerlig kärlek till min Frälsare och vän, Jesus Kristus.

I sitt julbudskap 2021 sa vår profet, president Russell M. Nelson:

”Så många omkring oss tyngs av rädsla och osäkerhet. Jag inbjuder er att ge plats i hjärtat för dem som kanske har svårt att se Frälsarens ljus och känna hans kärlek. Inga gåvor kommer att betyda lika mycket som rent kärleksfulla handlingar som du erbjuder de ensamma, de utslitna och trötta. Det här är gåvor som påminner oss och dem om den sanna anledningen till högtiden: gåvan av Guds Son Jesus Kristus, som föddes för att driva ut all fruktan och skänka evigt ljus och glädje till alla som följer honom.”

Må julen i år bli en möjlighet för dig att stärka ditt vittnesbörd om Jesus Kristus och att hjälpa andra att också de ta emot den här gåvan. Detta är min bön. I Jesu Kristi namn, amen. ■

TY SÅ ÄLSKADE GUD VÄRLDEN ...

Ingrid Elinge

Handens församling

Snart firar vi Kristi födelse och fylls av det glädjebudskap som hans närvaro på jorden har medfört. Från föruttillvaron så accepterade han att vara det offer som krävdes för att frälsningsplanen skulle kunna gå i uppfyllelse. Men framför allt blev han genom sina val på sin jorderesa det medel genom vilket vi kan komma tillbaka till Fadern igen.

I en artikel från tidningen Spira* (2022, nr 4) har Lena Fagéus sagt följande: ”Att vi tänder ljus och talar om hopp just vid jul har förstås med barnet som föds att göra. Berättelsen om en Gud som väljer att bli ett barn som en slags räddningsaktion för världen säger något viktigt om sårbarheten som vägen till räddning också i relationen mellan

oss människor. Det är inte vapnen som räddar världen. Det är människor som vågar stå på ögonhöjd och möta varandra utan skydd.”

Kärleken är det som genomströmmar allt. Det binder oss samman med de vi älskar genom tid och rum. Kärleken är det som fick Gud Fadern att offra sin älskade Son för att alla vi andra skulle kunna bli räddade (Johannesevangeliet 3:16). Trots att det största kärleksbeviset har getts oss genom Kristus så finns det fortfarande många som ser på Gud som en hård och dömande entitet. En där ett litet misstag kommer att straffas med omåttlig stränghet. Att gångna synder kommer hållas emot en i tidernas evighet och att man aldrig kommer att kunna bli värdig att vistas i hans närhet.

Men Gud ber om vår botfärdiga ande och vårt förkrossade hjärta när vi kommer till honom med våra synder, och tack vare kraften i Kristus så kan vi bli renade (3 Nephi 9:20). Omvändelseprocessen är ingenting som bara sker en gång och aldrig mer, utan den är tillgängligt för oss varje dag – om vi kommer till honom.

Kristus har bett oss att bli fullkomliga såsom vår himmelske Fader är, en uppgift vi inte skulle klara av utan honom (Matteusevangeliet 5:48). Han är vårt ankare, vårt roder, vår livboj och trygga hamn från stormen. Vi har möjligheten att låta honom vara nordstjärnan som vi följer på vår resa genom livet, oavsett om det är frisk vind, stiltje eller rasande stormar. Han är vägen. Och han gör den möjlig.

Vi har blivit förunnade att få kunskap om Guds plan, en plan som – tack vare omvändelsen som Kristus möjliggjorde och barmhärtigheten vi då får ta del av – är en lycksalighetsplan. Det finns en orsak till att änglarna vid hans födelse sa till fåraherdarna ute på marken: ”Jag bär bud till er om en stor glädje för hela folket: I dag har en Frälsare fötts åt er i Davids stad. Han är Messias, Herren” (Lukasevangeliet 2:8–9).

Genom hela livet har vi ett fortsatt arbete att göra när det kommer till att förfina oss själva. Striden är inte vunnen och änden är inte kommen. Jordelivet är en prøvotid, en tid där vi genom våra handlingar väljer vilken herre som vi vill tjäna (Josua 24:15). Men vi har manualen och ett perfekt exempel i Kristus. Han visade oss hur man älskar en syndare men inte synden, hur man letar efter fåret som har gått vilse och tar emot den förlorade sonen med öppna armar när han återvänder hem, hur man förlåter en ovän och hur man låter Guds vilja råda i våra liv, även när man inte tror att man klarar av det genom orden: ”Men ske inte min vilja utan din” (Lukasevangeliet 15:4–7, 11–32; 22:42).

Som avslutning vill jag dela följande ord från Johannes-evangeliet 3:16-17: ”Så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv. Gud har inte sänt sin Son till världen för att döma världen, utan för att världen ska bli frälst genom honom.”

**Tidningen Spira ges ut av Svenska kyrkan till hushåll i Umeå och fokuserar på livsfrågor och tro. ■*

TEMPELBESÖK, FORTSÄTTNING

Redaktionen

Vi i redaktionen är glada över att fortsätta publicera bilder från när medlemmar i Sverige har besökt tempel under året.

Bild 1 inskickad av Josefin och Dan Norup: "Jag längtar så till templet" är en fras som primärbarnen brukar sjunga. Sedan templet i Stockholm stängdes har det varit svårt för mig att besöka templet. Det är något som jag har saknat. I april hade jag och min man möjlighet att åka till templet i Köpenhamn. I templet kände jag frid. Templet är en plats som knyter ihop det som betyder mest för mig; min familj och min relation med Gudomen. När jag är i templet blir det lättare att ha ett evigt perspektiv. Templet ger mig styrka. Det är fantastiskt att veta att jag kan vara tillsammans med min familj för evigt. Det är möjligt genom templets förbund.

Bild 2: Några syskon från Karlstads gren besökte templet i Helsingfors i augusti. För ungdomarna var det första gången som de fick möjlighet att utföra dop i templet. Vi var glada att vi kunde genomföra den här resan och planerar en ny resa nästa år. ■

175 ÅR SEDAN FÖRSTA DOPET I SVERIGE

Owe Rosén

Santaquin, Utah

Den 26:e juli 1850 utfördes det första dopet i Skandinavien av äldste John E. Forsgren. Dopet skedde i Gävle i Sverige. I år är det 175 år sedan detta dop utfördes.

John E. Forsgren föddes i Gävle den 7:e november 1816. Han var sjöman och mötte kyrkans missionärer år 1843 i Boston, Massachusetts. Han döptes och blev medlem i kyrkan. John Forsgren tog sig sedan till Nauvoo och senare även till Salt Lake City.

Vid kyrkans Generalkonferens i oktober 1849 kallade Herren, genom sin profet, Brigham Young, ett antal missionärer att sändas ut över världen. Äldste John Forsgren var en av dessa personer. Han reste tillsammans med Erastus Snow, Peter O. Hansen och George P. Dykes. De lämnade Salt-sjödalen den 19:e oktober 1849.

Den 19:e april 1850 anlände sällskapet till Liverpool i England efter en arbetsam och strapatsrik resa. Efter att ha tillbringat en tid i England, där de bland annat samlat medel till sin mission, avreste de till Köpenhamn i Danmark dit de anlände den 14:e juni. Den 19:e juni tog äldste Forsgren farväl av sina bröder för att resa med båt till Sverige.

När Forsgren senare anlände till Gävle var det en av detta lands mest betydande händelser som kom att utspelas i all tysthet. För första gången i all upptecknad historia hade en gudomligt

bemyndigad ambassadör för Guds rike beträtt svensk mark.

Äldste Forsgren sökte efter ankomsten till Gävle upp sina syskon Peter Adolph och Christina Erika i deras föräldrahem. Brodern Peter var mycket sjuk i en lungsjukdom som läkarna bedömt skulle bli mycket långvarig. Genom tro och smörjelse med olja blev han helbrägdagjord från sin sjukdom. Peter Adolph döptes den 26:e juli 1850 och blev den förste person som döptes i Skandinavien. Kort därefter döptes också system Christina Erika tillsammans med två andra.

Så snart äldste Forsgren börjat offentliggöra sitt ärende i Gävle började han få motstånd från olika håll. En lag från 1726 fastslog att inga religiösa möten fick hållas, utom under ledning av en präst från svenska statskyrkan. Både präster och myndigheter satte sig emot religionsfrihet i Sverige.

Äldste Forsgren fastade och bad Gud att öppna vägen för honom. Han fortsatte att predika det återställda evangeliet. Han började predika evangeliet för en grupp Amerika-emigranter som befann sig i Gävle i väntan på en båt till New York. Eftersom de visade ett stort intresse för det återställda evangeliet bestämdes att ett offentligt möte skulle hållas tisdagen den 6:e augusti i närheten av staden. Detta möte blev den första sammankomst som Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga höll i Sverige. Efter mötet döptes 17 personer.

Han organiserade också dagen efter, onsdag den 7:e augusti, en gren, Gävle gren (församling). Han ordinerade två av de döpta till äldster, ordinerade även några till lärare och administrerade även sakramentet till dem. Det bestämdes att ett nytt möte skulle hållas nästa dag. Ryktet om detta möte hade spritt sig i Gävle och när man skulle börja hade en stor skara människor samlats. Bland dem fanns lutherska präster från statskyrkan i Sverige tillsammans med stadsfiskalen. Så snart mötet var över anhölls Forsgren.

Den 8:e augusti blev äldste Forsgren utsatt för en mängd förhör av olika myndigheter. Han svarade på deras frågor, så ledd av den Helige Anden att alla blev förvånade. Äldste John Forsgren var välklädd och innehade ett pass från Washington D.C. Detta, och hans modiga uppträdande, gjorde att man kände sig tveksam till att fängsla honom. Till sist beslöt man att sända honom till Stockholm med

full redogörelse över hans religiösa verksamhet i Gävle. I Stockholm anhölls han igen och fördes till förhör. Där beslöts att han skulle föras tillbaka till Amerika, eftersom landets ambassadör inte tillät att han fängslades.

Innan båten avgick fick han flera tillfällen att predika evangeliet. Flera personer kom till tro och döptes. När detta kom till myndigheternas kännedom anhölls han igen och blev sedan utvisad och sattes på en båt. Båten stannade till vid Helsingör i Danmark för att erlægga så kallad Öresundstull innan den skulle fara vidare. Under resan hade Forsgren blivit vän med skepparen på båten och beviljades att gå i land. I Helsingör befann sig den amerikanske ministern Walter Forward. Han var god vän med Erastus Snow. Detta gjorde att ministern sade till de danska myndigheterna att eftersom Forsgren var amerikansk medborgare skulle han ansvara för herr Forsgren.

Äldste John Forsgren frigavs och ankom till Köpenhamn den 18:e september 1850 och fick

då ett hjärtligt mottagande av sina bröder i prästadömet. På så sätt slutade det första försöket att introducera evangeliet i Sverige.

Källor:

Andrew Jenson: History of the Scandinavian Mission. Salt Lake City, 1927.

Artiklar i kyrkans tidskrift Nordstjärnan i Sverige. Birgitta Strandberg: Avskrifter från originaldagböcker, Church Early History in Sweden 1850–1905.

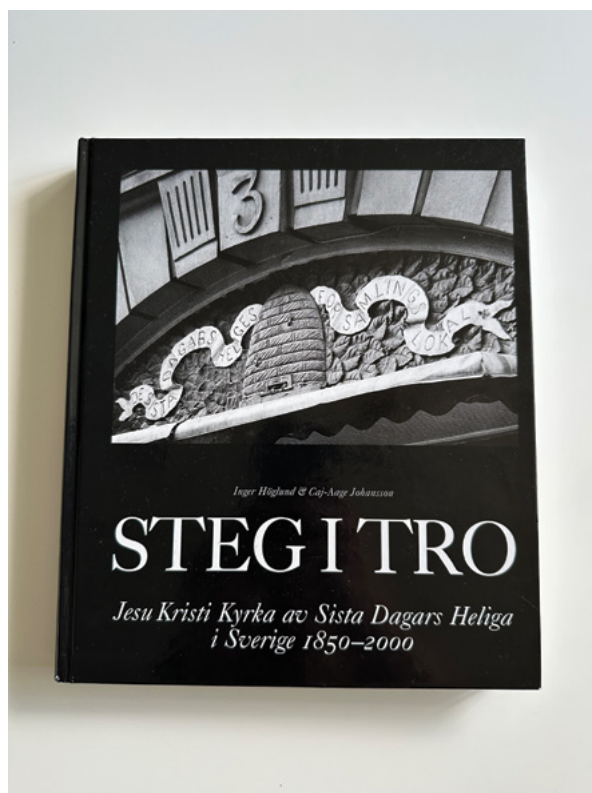
Gunnel Hedberg: Pionjärer i Skandinavien 1850–1852. ■

MER OM BRÖDERNA FORSGREN

Redaktionen

Det finns mycket intressant att läsa rörande John och Peter Forsgren samt om deras roll i kyrkans tidiga historia i Sverige. Som komplement till tidigare artikel kommer här nedan utdrag ur boken "Steg i tro" som är skriven av Inger Höglund och Caj-Aage Johansson.

”**J**ohn Forsgren befann sig bland de Sista Dagars Heliga som var på väg över prärien då Förenta staternas regering år 1846 begärde att de Heliga skulle skapa en frivilligkår

av soldater för kriget mot Mexiko. Han var en av de 497 män som blev kända som mormonbataljonen. John sägs vara den ende i hela bataljonen som var född i Skandinavien. Efter mormonbataljonens upplösning kom han 1847 till Saltsjödalens. Han och Sara Belle Davis gifte sig i februari 1849.

Vid kyrkans generalkonferens den 6 oktober 1849 i Salt Lake City, bara drygt två år efter det att de första pionjäreorna anlät till dalen, kallades ett stort antal män att resa till flera avlägsna länder för att förkunna budskapet. Till Skandinavien kallades Erastus Snow med äldste Peter O Hansen. Äldste Forsgren är inte nämnd tillsammans med de andra i protokollet. Då gick John Forsgren till kyrkans President Brigham Young och undrade om inte också han kunde få resa till sitt hemland. Följaktligen blev han kallad den 7 oktober.

Om Peter Forsgren står det skrivet: Han inkallades en dag till den allmänna åklagaren och denne frågade honom om han hade en bild av profeten Joseph. Han visade en bild och åklagaren satte eld på den. Medan den brann fick Peter en syn i vilken han såg staden Gävle förstörd av brand ... Han berättade om synen för sina vänner. På dagen nitton år senare blev Gävle stad nästan helt förstörd av eld och den började just i det hus där bilden av profeten Joseph hade blivit ett offer för lågorna.” ■

MSA NORDIC CONVENTION 2025

Anton Hedberg
Redaktionen

Ijuli 2025 anordnades konferensen "MSA Nordic Convention" för ensamstående vuxna i åldrarna 30–50 år. Strax över 100 personer var med och deltog på konferensen som även detta år anordnades i Lillsved, Stockholms skärgård. Utöver deltagare från Norden så var det flertalet deltagare från Tyskland, Storbritannien och USA som var med.

Alla deltagare delades upp i grupper som användes för första dagens "lära känna-aktiviteter", men även morgonstudier under de påföljande dagarna.

Söndagen var fylld med flertalet andliga upplevelser där bland annat områdessjuttorna äldste Bernskov och Koivisto var med och talade samt höll i en brasafton. En sak som äldste Koivisto lyfte

upp på mötet var referenser till de saker president Nelson har talat om på generalkonferenserna sedan 2018. Han visade hur budskapen har blivit mer och mer specifika gällande att vi behöver förbereda oss för Kristi andra ankomst.

De resterande dagarna bestod av workshops som gick både i andliga och timliga teman. Det anordnades lagtävlingsaktiviteter och flertalet utomhusaktiviteter. Det var även två danser under konferensen.

På det avslutande vittnesbördsmötet under den sista dagen uttryckte många av deltagarna att de hade uppskattat dagarna som hade passerat. Speciellt de goda kontakter de hade skapat och möjligheten att få spendera tid med andra med liknande tro och livssituationer. ■

HERREN SKA BEREDA EN UTVÄG

Mark Sanders

Butlers församling i Pennsylvania, USA

”**D**u är ingen amerikan, du är ju svensk. Vi hörde att en amerikan skulle köpa ett hus i byn – Nu är det förståeligt.”

Det var svaret jag fick när jag stod i Svenska Kyrkans Församlingshem. Det var en natt i november 2024 och jag hade gått från vårt hem i byn Hjorted, Västerviks kommun, till kyrkan. På flygbladet på anslagstavlan i byn stod det ”Kom och sjung i Svenska Kyrkans julkör”. Jag är inte så säker på att jag var vad de hade i åtanke när de satte upp flygbladet.

Jag hade just presenterat mig för medlemmarna i kören och förklarat att vi hade köpt ett hus i byn i slutet av april och att jag kommer från USA. De hade hört att en amerikan skulle köpa en bostad i Hjorted och kunde inte förstå varför, men nu förstod de och blev förvånade över att jag kunde prata och sjunga på flytande svenska.

Jag föddes och växte upp i delstaten South Carolina i USA, där familjen Sanders först blev medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga på 1880-talet. Där stannade de och arbetade med att bygga upp kyrkan. Jag hade verkat som missionär i S:t Petersburg i Ryssland på 1990-talet innan jag träffade min svenskfödda hustru, Charlotta, utanför New York City i oktober 1995. Vi beseglades i templet i Salt Lake City i augusti 1996. Charlotta (född Carlsson) kommer från Västervik och döptes som medlem i kyrkan i Norrköping år 1987. Efter att Lottas pappa dog i maj 2022 bestämde vi oss för att det

var dags att hitta ett hem i Sverige också, så att vi kunde vara där oftare och stanna längre för att hjälpa hennes mamma.

I slutet av 1990-talet bodde vi i Sverige under några år. Då kunde jag inte mer än några ord svenska. Vi hade känt inspiration om att vi tillfälligt behövde återvända till Lottas hemland men vi var oroliga eftersom jag inte kunde språket. Det var svårt i början eftersom jag inte kände mig som en del av det svenska samhället, särskilt inte på söndagarna i kyrkan. Jag satt under sakramentsmötet och stirrade på väggarna och undrade vad som sades. Min rådgivare på Arbetsförmedlingen ville att jag skulle börja läsa svenska så snart som möjligt så att jag kunde integreras. Han ordnade så att jag fick träffa den person som var ansvarig för kurserna i svenska för invandrare (SFI) i vår stad. Den här personen gav mig en kort skriftlig och muntlig tentamen. Sedan sa han till mig: "Mr. Sanders, I have to say your Swedish is so terrible, it would be a complete waste of my time to try and teach you anything!" Jag fick då rådet att jag skulle komma tillbaka om ett år eller två, och då skulle det avgöras om jag kunde studera det svenska språket.

Några dagar senare fick jag ett telefonsamtal från en medlem i stavspresidentskapet som kallade mig att verka som andre rådgivare i vårt grenspresidentskap. Jag förklarade att jag inte kunde språket och att jag var orolig för hur jag skulle kunna tjäna. Han försäkrade mig om att Herren skulle bereda en väg. Den 28 juli 1998 skrev jag följande i min dagbok:

"Jag fick välsignelsen att jag skulle kunna lära mig det svenska språket så snabbt och på ett sådant sätt att det kommer att stå som ett vittnesbörd för all framtid – att den som Herren kallar, stöttar han."

Från det ögonblick jag fick den välsignelsen började jag lära mig det svenska språket i snabb

takt. Herrens löfte uppfylldes fullständigt eftersom jag inom några veckor ledde ett sakramentsmöte eller undervisade i söndagsskolan på svenska. Ett år senare blev jag ombedd att komma tillbaka för en ny intervju för SFI. Den här gången fick jag höra: "Varför är du här? Den här kursen vänder sig till dom som inte kan språket. Det finns inget vi kan lära dig!"

I Mormons bok, 1 Nephi, kapitel 3, vers 7, säger Nephi till sin far:

"Jag ska gå och göra det som Herren har befallt, för jag vet att Herren inte ger människobarnen några befallningar utan att bereda en utväg för dem att utföra det som han befäller dem."

Jag kan vittna om att Herren kan göra allt för oss, om vi bara går och gör.

Mark och Lotta Sanders är medlemmar i Butlers församling i Pennsylvania Pittsburgh norra stav. ■

MINNESORD

Anita Lindquist avled lugnt i närvaro av sin familj i januari 2025 i Handen, Stockholm. Anita, tidigare efternamn Hannu, föddes 29 maj 1942 i Tarendö. Hon tog studenten i Kiruna, träffade sin man Erik i slalombacken och dom gifte sig 1964 i Övertorneå. Familjen, de fyra barnen och sen barnbarnen, var det viktigaste hon hade.

Sommaren 1968, när familjen flyttat till Umeå, ringde det på dörren. Där stod två unga missionärer och undrade om dom fick komma in och berätta om Jesu Kristus och Mormons bok. Erik hade veckorna tidigare träffat en medlem i kyrkan på tåget och de hade samtalat om de amerikanska urinvånarna och en viss Mormons bok. Missionärerna var ett resultat av detta möte.

Anita berättade att de båda männen hade namnskyltar som ”började lysa” där hon till sin förvåning läste: Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga. Ända sedan hon var barn hade hon frågat varför det inte fanns någon kyrka som hade Jesu Kristi namn, så nu började ett ljus brinna inom henne. Erik och Anita döptes den 29 juni 1969 i Piparbölesjön utanför Umeå.

Anita var en mycket erfaren och kunnig släktforskare; Tornedalen med omnejd var hennes specialitet. Under många år hjälpte hon vänner och bekanta, medlemmar och icke-medlemmar, att komma vidare med sin släktforskning. Tempeltjänsten i Zollikofen, Schweiz och sedan Stockholm, Sverige var därför naturligt en stor prioritet för henne under nästan 56 år. Att vara en del av Israels insamling var en glädje för Anita under hela hennes liv. ■

VILL DU BIDRA TILL DE LOKALA SIDORNA?

Vi vill inbjuda fler att dela med sig av sina andliga erfarenheter, omvändelseberättelser eller andra trosstärkande händelser! Stort som smått. Det går också bra att skriva en kort text om ett favorkräftställe eller en psalm. Mejla frågor och bidrag till:

liahona.sverige@gmail.com.

Vi tar även gärna emot tips om inspirerande och trofasta medlemmar som vi kan skriva om. Eller tips till våra återkommande rubriker som är: Avlidna, Avresande missionärer, Hemkomna missionärer och Nygifta.

Här hittar du mer information om din prenumeration:

Att prenumerera på kyrkans tidskrifter är gratis. Beställ din prenumeration på *Liahona* genom att logga in med ditt digitala kyrkkonto på hemsidan: MagazineSubscriptions.ChurchofJesusChrist.org.

Om du behöver hjälp att starta en prenumeration kan du ta kontakt med din enhets verkställande sekreterare.

Vid frågor om en pågående prenumeration finns kontaktuppgifter på följande sida: <https://store.churchofjesuschrist.org/swe/en/contactus>. ■